

နွယ်ရာသိုင်း

တမင်စိမ်းတယ်လို့...
ဆိုရက်ပါနဲ့ကွယ်

သရုပ်ဖော်ပုံနှိပ်ရေးဆရာတော်

အမှာ စာ

ဤစာအုပ်သည် စာရေး သူ၏ ကိုးအုပ်မြောက် စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

အမှတ်-၁၀၊ ဆယ်အုပ်မြောက်တွင် တနင့်တပိုးသော အမှာ စာများ ၊
ဝေဖန်ချက် အမြင်များ ပါရှိဦးမည် ဖြစ်ရာ ဤစာအုပ်တွင် ဤအမှာ ကို ခြုံ၍ ရေး
ပါမည် ။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှနေ၍ စာရေး သူအပေါ် စေတနာအပြည့်ဖြင့်
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝေဖန်အကြံပေးကြသော စာများ အတွက် ပေးပို့သူအားလုံးကို
ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်အတွက်ပါ.. နောက်ဆက်တွဲ ပေးပို့နိုင်က ပေးပို့ပါရန်လည်း
မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

နယ်မှစာများ အားလုံးကို (ယခုထက်ထိ၊ တစ်စောင်မျှ စာပြန်မရေး
နိုင်သေးသော် လည်း) ဂရုတစိုက်ဖတ်ရှု၍ လိုက်နာကျင့်သုံးနေပါသည်။

တချို့ အချက်အလက်များ ကိုမူ ကျွန်တော် မျက်စိလည်သွားသည်မှာ
အမှန် ဖြစ်ပါသည်။ ဥပမာ `တက္ကသိုလ်အကြောင်း များများ ရေး ပါ` ဟုတချို့စာများ
တွင် ပါ၍ တချို့စာများ တွင် `တက္ကသိုလ်အကြောင်း များ နေပါပြီ၊
တခြားအကြောင်း ရေး ပါ` ဆိုသော ကိစ္စ၊ တချို့စာများ တွင် `ရယ်စရာလေးများ
စွက်ပါ` ဟု ဆိုသော ကိစ္စ၊ တချို့စာများ တွင် `ဟာသဝတ္ထုဆန်နေပြီ ရယ်စရာ
လျှော့ပါ` ဆိုသော ကိစ္စ၊ တချို့စာများ ထဲတွင် `လွမ်းပါ` ဟု ဆို၍ တချို့စာများ တွင်
`ရွှင်ပါ` ဆိုသော ကိစ္စ။

လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးကြောင့် ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘက်မှ အကောင်းဆုံး တုံ့ပြန်စဉ်းစားမိခြင်းမှာ
တစ်ခါတစ်ရံတွင် တက္ကသိုလ်အကြောင်း များများ ရေး ၍ တခါတစ်ရံတွင်

အခြားအကြောင်းများ ရေး ရန်၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရယ်စရာလေးများ စွက်၍ ၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရယ်စရာလေးများ လျှော့ရန်၊ တစ်ခါတစ်ရံ လွမ်း၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရွှင်ရန် စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

အများ စု၏ စာများ တွင် ပါဝင်သော အချက်တစ်ချက်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လေးနက်စွာ စွဲထင်နေပါသည်။ ထိုအချက်မှာ `အချိန်ကုန်၊ ငွေကုန်ခံ၍ တလေးတစား ဖတ်ရှုနေသော စာဖတ်သူများ အပေါ် ပေါ့ပျက်ပျက် မလုပ်မိပါစေနှင့်' ဟူသော အကြံပေးချက် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအကြံပေးချက်သည် ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက်ညွှန်ပြခြင်းသော် လည်းကောင်း၊ အခြားစာရေး သူ တစ်ဦးဦး၊ သို့ မဟုတ် စာရေး သူများ ကို ရည်ရွယ်၍ သော် လည်းကောင်း ပေးခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မည် သို့ ပင် ဖြစ်စေ... ဤအကြံပေးချက်မှာ စာရေး သူတိုင်းအတွက် အလေးအနက် ခံယူရမည့် လမ်းညွှန်သဘောတရားတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်တော် လေးနက်စွာ သတိပြုမိလိုက်ပါ၏ ။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော် အလျဉ်းသင့်၍ ပြောဆိုလိုသည်မှာ တချို့ စာဖတ်သူများ အနေနှင့် ဝေဖန်ရာမှာ `အားနာ' နေကြောင်း၊ ဝေဖန်ခြင်းကို ကြိုက်မှ ကြိုက်ပါမည် လော... စသည်ဖြင့် စကားပလ္လင်ခံပြီးမှာ `အားနာ' စွာ ဝေဖန်ကြပါသည်။

ကျွန်တော် ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောပါမည် ။

စာရေး သူက ရေး ချင်ရာရေး ၊ စာဖတ်သူက ဝယ်ဖတ်၊ ငှားဖတ်၊ မကောင်းလျှင် ဆဲ၊ ကောင်းလျှင် စွဲ... စသဖြင့် တလမ်းသွားစနစ်သည် နှစ် ဖက်စလုံးအဖို့ မကောင်း... ဟု ထင်မြင်ယူဆပါသည်။ စာရေး သူ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပြောပြသည်နှင့် စာဖတ်သူက သူ့အမြင်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဝေဖန်ပြန်ပြောခြင်းဖြင့် စာရေး သူလည်း တိုးတက်၊ စာဖတ်သူလည်း ဖတ်ရကျိုး

နပ်နိုင်ပါလိမ့်မည် ။

ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ရှာစား၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့် ကိုယ် စာအုပ်ငှားဖတ်ပြီး
အချိန်သက်သက် အကုန်ခံ၍ စာရေး သူအပေါ် `စေတနာရှိစွာ`
ဝေဖန်ညွှန်ပြနေပါလျက် ယင်းဝေဖန်ချက်များ ကို `ကိုယ့်အတွက်` ဟု နားမလည်စွာ
လျစ်လျူရှုနေသော စာရေး သူဟူ၍ ရှိလိမ့်မည် မထင်ပါ။ အကယ်၍ ရှိနေလျှင်လည်း
စင်စစ် မရှိသင့်ပါ...။

စာဖတ်သူ၏ ဝေဖန်း၊ ဝေဖန်ရေး ဆရာ၏ ဝေဖန်ရေး စသည်ဖြင့် မည်
သည့်ဝေဖန်ရေး မဆို (ကျွန်တော့်သဘောကတော့) ခံယူတတ်လျှင် အလွန်
အဖိုးထိုက်တန်သည်ဟု ထင်မြင်ပါသည်။

ကျွန်တော် ပြောလိုရင်း မှာ ...

ကျွန်တော့်အား ခင်မင်ပါက မကြာမီထွက်မည့် ဆယ်အုပ်မြောက်
အထူးထုတ်အတွက်သာမက၊ အချိန်ရ ရသလို၊ အားလပ်လျှင် အားလပ်သလို
ကျွန်တော် ညံ့သမျှ အားလုံးအတွက် မညာမတာ ဝေဖန်ပေးနိုင်ပါက
ပေးပါမည့်အကြောင်းနှင့်

ဝေဖန်မှုများ အားလုံးကိုလည်း ကျွန်တော် ထာဝရ လေးစားစွာ
ခံယူတုံ့ပြန်နေပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြပါရစေ။

လေးစားလျက်

နွမ်ဂျာ

နိဒါန်း

စင်္ကြံပေါ်ရောက်သော အခါ သံစကားတံခါးပင် ပိတ်တော့မည် ။

လျှောက်လက်စ ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လေး ဖြစ်အောင် ပြင်လိုက်၏ ။
အမှုထမ်းက ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားပြီး ပိတ်ရန်ပြင်လိုက်သည့် တံခါးကို အသာစေ့ရုံ
စေ့ထားလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ မြို့ထဲမှာ ပစ္စည်းဝယ်တာ ကြာသွားတာနဲ့..."

အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေသဖြင့် ရထားပို့ဆောင်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းမှ
အမှုထမ်းကို မပြည့်စုံသော ဝါကျဖြင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။ အမှုထမ်းက ပြုံး၍ ...

"မြန်မြန်လေးသွား၊ ရထားထွက်တော့မယ်"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်၍ သူဟပေးသော တံခါးမှ အတွင်း : ဝင်လိုက်၏ ။
ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းပြီးသည်နှင့် နောက်ဘက်မှ သံစကားတံခါး ပိတ်သံကြားရသည်။

ရထားခေါင်းမှ ဒီဇယ်ဟွန်းသံ ပေါ်လာ၏ ။

ကျွန်တော် က လက်မှတ်မှ တွဲ နံပါတ်ကို ကပျာကသီ ဖတ်လိုက်ပြီး
ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရှိနေသည့် တက်ရမည့်တွဲ ဆီ အပြေးလေး လှမ်းသည်။

ရထားတံခါးဝ ခြေနင်းပေါ် ခြေထောက်ချမိသည်နှင့် ရထားဘီးများ
တို့ကနဲ စ,လိမ့်သည်။

ခြေနင်းပေး ခိုင်ခိုင်ရပ်မိမှ အောင့်ထားသော သက်မကို အားရပါးရ
ချနိုင်သည်။ ထိုင်ခုံရှိရာသို့ င် မသွားနိုင်သေးဘဲ တွဲ ဝတွင် ပင် ရပ်၍
အမောဖြေနေမိ၏ ။

လောလောလောလောနှင့် မေ့သွားသော ထိုင်ခုံနံပါတ်ကို လက်မှတ်တွင်
ပြန်ကြည့်ရသေးသည်။

နားထဲသို့ ကြည်လင်ချိုမြသော အသံကလေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာ၏။

"ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ အဆန်အမှတ် ၆၂

အမြန်ရထားကြီးဟာ ရန်ကုန်မြို့မှ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ပါပြီ၊ ခရီးဆုံးဟာ ပြည်မြို့ ဖြစ်ပြီး ခုတ်မောင်းချိန် ခြောက်နာရီနဲ့ မိနစ်နှစ် ဆယ် ဖြစ်ပါတယ်၊

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်"

အမှတ်တမဲ့နှင့် နာရီငုံကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ခဲသုံး `ဆီကိုကွာစ်`

နာရီလေးသည် အမည် :ရောင်ဂဏန်းများ ဖြင့် ၁၃:၃၅ ဟု ပြနေ၏။

"ည ခုနှစ် နာရီလောက်မှ ရောက်မှာ ပဲ"

ခပ်အေးအေး တွေ လိုက်မိသည်။

အချိန်များ စွာ ထိုင်နေရဦးမည် ဖြစ်သော ထိုင်ခုံရှိရာသို့ အဆောတလျင် သွားရောက်ရန် မလိုတော့။ သည်ထိုင်ခုံ၌ ခြောက်နာရီလောက် ထိုင်ရဦးမည် ။

ရထား၏ ထိုင်ခုံ၌ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိစွာ ထိုင်ရမည့်အချိန်ကား များ လှ၏ ။

စာရေး တတ် ခံစားတတ်သော စာရေး ဆရာတစ်ယောက်သာ ဆိုပါက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အ ဖြစ် ရေး နိုင်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဤရထားပေါ်တွင် ပင် ရှာဖွေတွေ့ ရှိနိုင်လေသည်တကား...။

အပိုင်း (၁)

(၁)

"ဟင်..."

ရင်ထဲတွင် အံ့သြသော စိတ်ကလေးတစ်ခု ဖျတ်ကနဲ ခုန်ထသည်။
ကျွန်တော် ရပ်နေသည့်နေရာမှ မြင်ရသော မြင်ကွင်းမှာ ဘေးတိုက် ဖြစ်သော
လည်း သူ့ကို မမှတ်မိစရာ မရှိ။

ကျွန်တော် ၏ တို့ကနဲ ဖြစ်သွားသော လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ထင်သည်။
သူ့ခေါင်းသည် ပြတင်းအပြင် ငေးနေရာမှ ကျွန်တော့်ဘက် ရုတ်ချည်းလှည့်၏ ။

သူ့မျက်လုံးလေး ပြူးဝန်းသွားသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးနှစ် ခု ခပ်ကပ်ကွာ ဟ,သွားသည်ကို မြင်ရ၏ ။ ခဏကြာမှ
တုန်ယင်သည်ဟု ထင်ရသော အသံလေးတစ်ခု သူ့နှုတ်ခမ်းများ ကို
ဖြတ်သန်းလာသည်။

"ကိုသက်..."

အံ့အားသင့်သွားသော မျက်နှာတွင် အပြုံးတစ်ခု အလျင်အမြန်
ရောက်လာစေရန် မနည်း ဖန်တီးလိုက်ရသည်။ ပြုံးမိပြီဟု ထင်ရသော အခါမှ သူ့ကို
လေသံတိုးညှင်းစွာဖြင့်...

"လှိုင်... မြို့ပြန်မလို့လား"

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဆိုပါတော့ ကိုသက်"

ကျွန်တော် က ပခုံးလွယ် သားရေအိတ်ကို အပေါ်တန်းပေး တင်လိုက်ပြီး
သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကျွန်တော့်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

နေရာတွင် ထိုင်မိ၍ သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။

သူ့အကြည့်တွင် မျက်ရည်ကြည်များ ရစ်ပဲနေသည်။

"ကိုသက်ကော... မြို့ကိုပဲလား"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း အခုမှ အကဲခတ်မိ၏ ။

တစ်ခါတစ်ရံမျှ မမြင်တွေ့ ရဖူးသော ကြေကွဲခြင်းအရိပ်ကို သူ့မျက်နှာ၌ ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရ၏ ။

အစဉ်နုပျိုလန်းဆန်းနေသော သူ့မျက်နှာလေးမှာ လည်း အတန်ငယ် ညှိုးနွမ်းနေသည်။ အစဉ်ရွှန်းလက် တက်ကြွနေသော သူ့မျက်လုံးအစုံသည်လည်း အရည်ကြည်တစ်ထပ် လွှမ်းလျက် မှိန်ဖျော့နေသည်။

"လှိုင် ... ပိန်သွားသလိုပဲ..."

ကျွန်တော့်စကားကို သူက ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးသည် အားနည်းနေ၏ ။

"ကိုသက်ကတော့ အရင်လိုပဲနော်"

သူ့စကားကို ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်မိသည် ထင်သည်။ သေတော့ မသေချာ။ အာရုံသည် သူ့ထံ ရောက်နေ၏ ။

"နေမကောင်းဘူးလား လှိုင်"

လှိုင် ရယ်၏ ။

"ဘာလဲ ကိုသက်၊ ကိုသက်ရဲ့ ဆရာဝန်မျက်စိထဲမှာ လှိုင် ရောဂါသည် ဖြစ်နေလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး လှိုင်၊ လှိုင်ကို ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးလို့"

ကျွန်တော် ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပါယ်ကို သူ နားလည်သည် ထင်သည်။
ရွှင်သော အပြုံးတစ်ခုဖြင့် တုံ့ပြန်စကား ဆို၏ ။

"လှိုင့်မှာ ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူး ကိုသက်ရယ်... ဒါပေမယ့် ခုနေမှာ
လှိုင့်ကို ဆေးကုပေးလို့ လှိုင့် ဝေဒနာ ပျောက်မယ်ဆိုရင် လှိုင့်
အကုခံချင်လိုက်တာ..."

လှိုင့်စကားသည် ပဟေဠိ ဆန်နေသည်။

သို့သော် လှိုင့်နှင့် နှစ် ပေါင်းများစွာ အနီးကပ်ဆုံး
နေခဲ့သူတစ်ယောက် အနေဖြင့် လှိုင့် ဘာပြောသည်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ
သိလိုက်ပါသည်။

လှိုင့်တွင် ဖြစ်နေသော ဝေဒနာ၏ အရိပ်အမြွက်ကို ကျွန်တော်
မှန်းဆမိပြီဟု တွေးလိုက်၏ ။

သို့သော် ကျွန်တော် သည် စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး မဟုတ်။
ယခုမှ သင်တန်းဆင်းပြီးခါစ အထွေထွေ ရောဂါကု ဆရာဝန်ငယ်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏ ။

ထို့ပြင် ကိုယ့်ရောဂါကိုပင် ကိုယ် မနည်းပြန်ကုနေရသော
ပျောက်ကင်းခါစ စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေပါ၏ ။

"မောင်ရင်လေးက ဒီကတူမနဲ့ မိတ်ဆွေတွေ လား"

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံ လှိုင့်ဘေးမှ လူကြီးက တမင်ချိုထားသော
မျက်နှာဖြင့် ဝင်မေးသည်။

ကျွန်တော် က ရိုသေစွာ ခေါင်းညိတ်၍

"ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ ဘာ ဖြစ်လို့ပါလဲ"

ထိုလူကြီးက ကျွန်တော့်ဘေးမှ အဒေါ်ကြီးဆီ မေးဆတ်ပြီ...

"ဦးတို့ လင်မယားချင်း နေရာကွဲနေလို့ကွယ်၊ အဲဒါ မောင်ရင်တို့ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် နေရာချင်း လဲချင်လို့..."

ကျွန်တော် လှိုင့်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လှိုင့်က ပြုံးနေလျက်နှင့်...

"လဲလိုက်ပါလား ကိုသက်၊ ကိုသက် ပြတင်းပေါက်ဘက် ထိုင်ချင်ရင် လှိုင့် ဒီဘက် တိုးပေးမယ်လေ..."

ကျွန်တော် ကြည့်သည် အဓိပ္ပါယ်က တစ်ခု၊ သူ နားလည်သည့် အဓိပ္ပါယ်က တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်မိ၏ ။ ထို့ကြောင့် နေရာမှထလိုက်သည်။

"ရပါတယ်၊ ကိုယ် အတွင်း ဘက်မှာ ပဲ ထိုင်ပဲ့မယ်၊ လာလေ ဦး၊ နေရာလဲလိုက်တာပေါ့"

"ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ရင်ရယ်"

နေရာချင်း လဲပြီးသော အခါ ထိုလူကြီးကော အဒေါ်ကြီးကပါ ပြုံးပြသည်။ လှိုင့်ကမူ ပျက်ပြယ်စ အပြုံးနုနုဖြင့်။

"ကိုသက်နဲ့ လှိုင့် ကြံကြံဖန်ဖန် ဆုံရတယ်နော်"

"ဒီလိုပေါ့ လှိုင့်၊ သေသေချာချာ ချိန်းထားတဲ့ အခါမျိုးကျလည်း လွဲရင် လွဲတတ်တာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတွေ့ နိုင်ကြတော့ဘူး ထင်တဲ့အခါမျိုးမှာ လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ဆုံတတ်တာပဲပေါ့"

လှိုင့်မျက်နှာ ကွက်ကနဲ ပျက်သည်ဟု ထင်သည်။ လှိုင့်မျက်လုံးများ မှိုင်းသွားသည်ကို သတိပြုမိ၏ ။

"အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် လှိုင် ခုချိန်မှာ အတွေ့ ချင်ဆုံး လူဟာ ကိုသက်ပဲ ကိုသက်၊ ဒါပေမယ့် ကိုသက်ကို လှိုင် တွေ နိုင်ပါ့မလား ဆိုတာရယ်၊ တွေ့ရင် ကိုသက် လှိုင်ကို ခုလို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ စကားတုံ့ပြန် ပြောပါ့မလား ဆိုတာရယ်၊ လှိုင် ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်လို့ မရတော့ဘူးလို့ ထင်မိတယ်"

"ခု တွေ့ ပြီပဲ လှိုင်၊ လှိုင်ထင်တာ လွဲပြီ မဟုတ်လား"

"အဲဒါကို လှိုင် သိပ်အံ့ဩတာပဲ"

ကျွန်တော် နှာခေါင်းမှ လေထွက်ရုံ ရယ်လိုက်သည်။
လှိုင်မျက်နှာကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်မိ၏ ။ လှိုင်သည် တွေ့ စကထက် မသိမသာ လန်းဆန်းလာသည် ထင်ရသည်။

"ကိုယ့်ကို ဘာ ဖြစ်လို့ တွေ့ ချင်တာလဲ လှိုင်..."

လှိုင်ထံမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် တီးတိုးချသံ ကြားရသည်။
အကြည့်ကိုလည်း ကျွန်တော့်ထံမှ လွဲဖယ်လိုက်၏ ။

"ကိုသက်ကို လှိုင် တွေ့ ချင်တာ ခု ကိုသက် မေးတဲ့အမေးကို လှိုင် ဖြေချင်လို့ပဲ ကိုသက်"

ပြည်လည်ငြိမ်သက်သွားသော ရင်ထဲက ရေပြင်သည် လှိုင်စကားကြောင့် လှုပ်ခတ်လှိုင်းထသွား၏ ။

လှိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လှိုင်အကြည့်သည် မြင်ကွင်းများ တရိပ်ရိပ် ပြောင်းလဲနေသော ရထားပြတင်းကို ဖြတ်၍ အဝေးတစ်နေရာကို ရောက်ရှိနေသည်။

လှိုင်ထံမှ ဘာသံမျှ မကြားရ။

"လှိုင် ဘာ ဖြစ်နေလဲ ဟင်..." ဆိုသော အမေးသည် လှိုင်ထံသို့ မရောက်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ပင် ဝေ့ဝဲပျောက်ဆုံးသွား၏ ။

တစ်ခါက လှိုင်ကို သတိရသည်။

(၂)

ရိုက်ညီနောင်နှစ် ယောက် လေယာဉ်ပျံကို စတင်တီထွင်သည့် အကြောင်းများ နှင့် ကျွန်တော် နှင့်နပန်းလုံးနေဆဲတွင် အိမ်ရှေ့မှ စက်ဘီးဘဲလ်တီးသံ ကြားရသည်။

ဖတ်လက်စ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်မှ... သို့ သော် ဝီလ်ဗာရိုက်သည် ၁၉၀၈ ခုနှစ် ပြင်သစ်ရောက်သော အခါ လေထဲတွင် ပြခဲ့သည့် သူ့စက်မှာ ပြင်သစ်စက်များ ထက်သာ၍ ကောင်းမွန်သည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ နှစ် နာရီနှင့် မိနစ်နှစ် ဆယ်အတွင်း မိုင်ပေါင်း ကိုးဆယ်ကို ပျံသန်းပြခြင်းဖြင့် သူသည် လူတိုင်းအား အံ့ဩစေခဲ့သည်... ဟူသော စာပိုဒ်ကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရပ်ပြီး အိမ်ရှေ့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"အို"

အလှဆုံးသော အပြုံးနှင့် လှိုင်ကို တွေ့ရ၏။ ဆံပင်ကို နှစ် ဖက်ချည်ထားပြီး စပို့ရှပ်လက်ကျပ် အကျအဝါ၊ လုံချည်ပြောင်အဝါလေး ဝတ်၍ စီးနေကျ မိန်းမစီးစက်ဘီးပေါ်မှ ခြေတစ်ဖက်ထောက်ရပ်ကာ လက်ကိုင်မှဘဲလ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း နှိပ်နေသည့် လှိုင်...။

"ကိုသက် ဘာလုပ်နေလဲ"

ကျွန်တော် က လက်ထဲမှ တီထွင်သူခုနှစ် ဦး အမည် ရှိ ကျောင်းပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ကို ထောင်ပြရင်း...

"ပျင်းတာနဲ့ စာဖတ်နေတာ လှိုင်"

လှိုင်က အလှမပျက် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ ထိုနောက် လှေကားရင်း ခြံစည်းရိုးတံခါးတွင် စက်ဘီးကို ထောင်၍ သော့ ခတ်ပြီး ခပ်သွက်သွက်လေး အိမ်ပေါ်တက်လာ၍ ...

"ကိုသက်ကတော့ စံပဲကွာ၊ ပျင်းတာနဲ့ စာဖတ်ရတယ်လို့ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေ အများ ကြီးနဲ့ အောင်မှာ ပါ ကိုသက်ရာ၊ ဒီလောက် လုပ်မနေပါနဲ့"

ကျွန်တော် က စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် အသာအယာ ချလိုက်သည်။ လှိုင်က ကျွန်တော့်ထံ မလာဘဲ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်တွင် အခန့်သား ဝင်ထိုင်နေသဖြင့် ဧည့်ခန်းဆီ လျှောက်လာပြီး

"မဟုတ်ပါဘူး လှိုင်ရယ်၊ ဆဲဗင်းအင်ဗင်းတားစ် ထဲက ရိုက်ဘရားသားတို့ အကြောင်းလည်း စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ပါ"

"ဟင်း... အဲဒါတွေ ကိုသက်ပဲ စိတ်ဝင်စား၊ လှိုင်တော့ အဲဒါတွေ မုန်းလွန်းလို့၊ သူတို့ ရှာရှာဖွေဖွေ လုပ်ခဲ့လို့ လှိုင်တို့မှာ ကျက်လိုက်ရတဲ့စာ"

ကျွန်တော် က ပြုံးလိုက်သည်။

"လှိုင်ပြောတာနဲ့ မနေ့က စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ဖတ်လိုက်ရတဲ့ ကာတွန်းတောင် သွား သတိရတယ်"

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"ဪ... ကာတွန်းထဲမှာ ဆရာလုပ်တဲ့သူက ပြောတယ်၊ ရောမမှာ စစ် ဖြစ်ပြီး ရောမမြို့ကြီး မီးလောင်တာ ကမ္ဘာလူသားတွေ အတွက် သိပ်နစ်နာသွားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီ တော့ တပည့်က ဘာ ဖြစ်လို့လဲ မေးတာပေါ့"

ကျွန်တော့်စကားကို လှိုင်က ပြုံးတုံ့တုံ့အမူအရာဖြင့် မျက်လုံးမှေးပြီး

နားထောင်သည်။ ကျွန်တော် က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း....

"ဆရာက ဖြေတယ်၊ ရောမမြို့ကြီး မီးလောင်တော့ ဂျော်မက်ထရီမှာ ယူကလစ်ထွင်ထားတဲ့ သီအိုရမ် သုံးရာကျော်ထဲက တစ်ဝက်ကျော်ကျော် မီးလောင်သွားလို့ တစ်ရာငါးဆယ်လောက်ပဲ ရလိုက်တယ်၊ ကျန်တာတွေ မရလိုက်တာ သိပ်နာတာပဲလို့။ ဒီတော့ တပည့်က ဝမ်းသာအားရ ထတဲ့ပြီး ရောမမြို့ စစ် ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့သူတွေ ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် တို့မှာ ဒီတစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ပဲ သေလုနေပါပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါပါ"

လှိုင်က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ ရယ်ရင်းနှင့်...

"ဟုတ်သားပဲ၊ သူတို့ ရှာရှာဖွေဖွေ မလုပ်ရင် လှိုင်တို့ ဘယ်လောက် စမတ်ကျမလဲ၊ စာတောင် ကျက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

လှိုင်ရယ်သဖြင့် ကျွန်တော် ပါ လိုက်ရယ်သည်။

"ကဲ... ရယ်မနေနဲ့ ကိုသက်.... ထ"

သူက လက်ထဲမှ စက်ဘီးသော့ ကို ကွင်းမှ လှည့်ကစားရင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော် က နားမလည်စွာ ကြည့်ပြီး...

"ဘာလုပ်မလို့လဲ လှိုင်"

"ကိုသက်ကလေ... တယ်စကားများ တာပဲ၊ ကဲပါ၊ ထပါ၊ အဝတ်အစားလဲ၊ စက်ဘီးယူ၊ သွားမယ်"

"ရော်.... ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"စက်ဘီး လျှောက်စီးမလို့"

ကျွန်တော် တစ်ခုခုပြောမည် ကြံလိုက်သေးသည်။ သို့ သော် မိရွှေလှိုင် ပြန်ပြောမည့် ပက်ကနဲစကားများ ရန်တွေ့ သံများ ကြောက်၍ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ နေရာမှ ထရပ်ကာ အတွင်း ခန်း ဝင်လာခဲ့၏ ။

"အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူလဲ သား"

နောက်ဖေးမှ မေမေက ဧည့်ခန်းထဲ အသံကြား၍ ထင်သည်။ အတွင်းခန်း ဝင်လာသော ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။

"လှိုင်ပါ မေမေ"

"ဪ... လှိုင်လေးလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ၊ ကိုသက်ကို စက်ဘီးလျှောက်စီးမလို့ လာခေါ်တာ၊ ကြီးမေသားက ဂုဏ်ထူးခြောက်ဘာသာ မပါမှာ စိုးလို့တဲ့၊ ဒီအချိန်ကြီး စာကြည့်နေတယ်"

ဧည့်ခန်းမှ မီးဖိုဘက် မေမေ့ဆီ လျှောက်ရင်း ပြောနေသော လှိုင် စောင်းချိတ်ချိတ်စကားနှင့် မေမေ့ရယ်သံကို အကျလဲရင်း ကြားရသည်။

"လှိုင်လေးရော စာတွေ ကျက်ပြီးပလား"

"လှိုင်တော့ တစ်လုံးမှ မကျက်ရသေးဘူး ကြီးမေ၊ စာမေးပွဲနီးမှ ကိုသက်ကိုပဲ ပြခိုင်းမလို့၊ အဲဒါ ဟိုကျရင် အထစ်အငေါ့မရှိအောင် ခုတည်းက သေချာကျက်ထားလို့ လှိုင် ခိုင်းထားတာ"

"ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ သားကရော ကျက်ရဲ့လား"

"ကျက်ရမှာ ပေါ့ ကြီးမေရ၊ မကျက်ရင် ကိုသက်ဗိုက်ခေါက် လှိုင်ဆွဲလိမ်တာနဲ့ ပြတ်ထွက်ကုန်မှာ ပေါ့"

မေမေ့ကို ပြောသလိုနှင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းတွယ်နေသည့် လှိုင်အသံကို နားထောင်ရင်း ပြုံးမိသည်။

ကျွန်တော့်ကုတင် ခေါင်းရင်းတွင် ကပ်ထားသော ...

"အနာမခံက အသာမစံရ" ဆိုသော စာတန်းလေးသည် ကျွန်တော့်ကို

ပြုံးကြည့်နေသည် ထင်မိ၏။

ဧရာဝတီကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေပြည်သည် လှိုင်ထံမှ မွှေးရနံ့များ ကိုပါ သယ်ဆောင်လာ၏။

"ဒီနှစ် လည်း ကိုသက်ပဲ ရမှာ ပဲလို့ သိတာက ပြောတယ်၊
ကြံ့ခိုင်စွမ်းရည်ကျတော့ ကိုသက်ကို ဘယ်သူမှ မမီဘူးဆို"

ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက် ရှင်းလင်းအေးဆေးနေသည့်အတွက် နှစ်
ယောက်သား ခပ်မှန်မှန်ပင် နင်းလာကြသည်။

လှိုင်က တစ်နေ့က ကျွန်တော် ဖြေခဲ့သော လူရည်ချွန်ရွေးချယ်ရေး
စာမေးပွဲအကြောင်း စကားစသည်။ ကျွန်တော် က ရယ်လိုက်ပြီး

"ဒီစာမေးပွဲဖြေရင် ဒါလိုမယ်ဆိုတာ သိတာပဲ၊ ကြိုပြီး လေ့ကျင့်တော့
ထားရမှာ ပေါ့... လှိုင်ရာ"

"သိတာက ပြောတယ်၊ ဗဟုသုတမှာ လည်း ကိုသက် အကုန်ရတာ ပဲတဲ့"

"သိတာကတော့ လှိုင်ကို ဘာတွေ ကိုယ့်အကြောင့် ပင့်ပြောလိုက်သလဲ
မသိဘူး"

ကျွန်တော် တို့ကျောင်းမှ ခရိုင်အဆင့်ထိ သိတာနှင့် ကျွန်တော် တို့
တက်ရရာ စာတွင် သိပ်မကွာသော်လည်း ဗဟုသုတနှင့် အားကစားမှာ သူညီတိုင်း
ကျွန်တော့်ကို သိတာ စွတ်အထင်ကြီးနေပုံ ရ၏။

"ဒါဖြင့် မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်တာတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ တို့က သူများ လို စာမေးပွဲနီးမှ

ကမန်းကတန်း သတင်းစာတွေ ၊ ပါတီစာအုပ်တွေ ၊ နိုင်ငံတကာရေး ရာတွင်
ကောက်ဖတ်ပြီး ဖြေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နဂိုတည်းက ဒါတွေ ဖတ်နေကျဥစ္စာ"

"ကိုသက်ကို လှိုင် သိပ်အံ့ဩတာပဲ"

လှိုင်က ကျွန်တော့်ဘက်ကြည့်၍ ပြောသည်။ အကြည့်သည်
ကျွန်တော့်ဘက် ရောက်လာသဖြင့် လက်ပါလိုက်လာကာ စက်ဘီးချင်းနီးသွားသည်။

ကမန်းကတန်း လှိုင်က လက်ကိုင်ကို ပြန်လှည့်သော်လည်း လှိုင်နှင့်
ကျွန်တော် လက်မောင်ချင်း ထိသွား၏ ။ ရင်ထဲမှာ နွေးသွားသည်။

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

ကျွန်တော် က သူ့အပြောကို နားမလည်သလို ပြန်မေး၏ ။
ရင်ခုန်သွားသော ရင် ပြန်ငြိမ်သည်။

"ဒီလောက် ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ ကို ကိုသက်
ဝါသနာပါလို့ပါ။ လှိုင်ဆို သတင်းစာတောင် ပျင်းလို့ မဖတ်ဘူး"

"အမယ်... ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာတွေ ရုပ်ရှင်သတင်းတွေ ၊
အလှကုန်ကြော်ငြာတွေ တော့ ဖတ်မှာ ပါ"

"ဒါတော့ ဖတ်ရတာ ပေါ့၊ နို့မို့ သူများ နဲ့ ယှဉ်ရင် ကိုယ်က
ခေတ်နောက်ကျသွားမှာ "

ကျွန်တော် က ရယ်လိုက်၏ ။

"အဲဒါတွေ ကျတော့ လှိုင်ဗဟုသုတကို တို့ဘယ်လိုက်လို့ မှီမလဲ"

ဤစကားက အမှန် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ လှိုင် ပြောပြသော
ဘယ်ရုပ်ရှင်မင်းသားနဲ့ ဘယ်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဘာညာကွဲကွဲ ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူတွေ
က ဘာပြောသည်ဆိုသော သတင်းများ ကို ကျွန်တော် တအံ့တဩနှင့်
ငေးနားထောင်ယူရ၏ ။

"ဪ... ဒါတော့ ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ ကိုယ်ပေါ့"

ကျွန်တော့်စကားကို လှိုင်းက မည် သို့ အဓိပ္ပါယ်ပေါက်သွားသည် မသိ၊
အငေါ်တူးသည်။ ကျွန်တော် ပြုံးနေလိုက်သည်။

ဧရာဝတီမြစ်၏ ဟိုဘက်ကမ်းနှင့် သည်ဘက်ကမ်းသည် အတော် ပင်
လှမ်းကြောင်း အမှတ်မထင် ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်၏ ။

(၃)

ရထားက တေဝါဝေါမြည်၍ ချောင်းကူးတံတားတစ်ခုကို ဖြတ်သည်။

"ကိုသက်၊ မြို့ကို ပြန် ဖြစ်သေးလား"

အပြင်ဘက်သို့ ငေးနေရာမှ လှိုင်းက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်၍ စကားစ,ကို
ပြန်ဆက်သည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီး

"ရောက်တယ် လှိုင်း၊ ဟိုတစ်လောကမှ တစ်ခေါက် ရောက်သေးတယ်၊
လှိုင်းကော"

လှိုင်းမျက်နှာ အတန်ငယ် မှန်မှိုင်းသွားသည်။ လှိုင်းမျက်လုံးများ ပို၍
ရီဝေသွား၏ ။

ခပ်စောင်းစောင်း အမြင်ကြောင့် လှိုင်းမျက်နှာ မသိမသာ
ပိန်လျော့ချိုင့်ဝင်သော ပါးပြင်သားများ ကို သတိပြုမိသည်။ လှိုင်း၏ အရွယ်ထက်ပို၍
ရင့်ရော်သော စိတ်ခံစားမှုကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ရင်ထဲက လှုပ်ရှားနေသော အမေးစကားများ ကို အတင်း

မျိုသိပ်နေရသည်။

"လှိုင် ဘာ ဖြစ်နေလဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ လှိုင် စိတ်ဆင်းရဲနေရသလဲ၊ လှိုင် ပြောမယ်ဆိုတဲ့စကားက ဘာလဲ"

အမေးများ သည် ရင်ထဲမှာ လူးလားခတ်နေ၏ ။

လှိုင်သော ကကို ကျွန်တော် သိသည်။ သို့ သော် လှိုင် မပြောလည်း မမေးချင်၊ လှိုင် ပြောလာမည် ကိုပင် ကြောက်နေ၏ ။ သို့ တိုင်အောင် သည်ခရီးမဆုံးခင် လှိုင် ပြောမည် ဆိုသည်ကိုလည်း သိနေသည်။

"လှိုင် မရောက်တာ ကြာပြီ ကိုသက်၊ ခု တမင် လှိုင် ပြန်ချင်လွန်းလို့ ပြန်လာတာ"

"ဪ...[?]"

ကျွန်တော့်ဪသည် ဟန်လုပ်လိုက်မှန်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိလိုက်၏ ။

ရင်ထဲက စိတ်အာရုံ လှုပ်ရှားမှု သက်သာစိမ့်သော ငှာ တိုက်ပုံအကျ...ထဲမှ နူးယားပူးကို ထုတ်၍ တစ်လိပ် မီးညှိသည်။

ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုကို လှိုင်က သေချာအကဲခတ်နေရာက...

မီးစွဲသွားသော ဆေးလိပ်ကို တစ်ချက်ရှိုက်ဖွာသည်။ ထိုနောက် မီးခြစ်ကို ဘေးအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး...

"လှိုင်နဲ့ ကိုယ် မတွေ့ တာ အတော် ကြာပြီပဲ လှိုင်"

လှိုင်မျက်နှာတွင် ညှိုးရော်သော အပြုံးကို မြင်ရ၏ ။ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

"လူတွေ ဟာ အချိန်ကြောင့် ပြောင်းလဲလာတာလား၊ လူတွေ

ပြောင်းလဲလာတာကို အချိန်လို့ ခေါ်တာလား၊ လှိုင် စဉ်းစားလို့ မရဘူး"

သည်တစ်ခါ သက်ပြင်းချရသူက ကျွန်တော် ...။

"နှစ် ခုစလုံး ဖြစ်မယ်ထင်တယ် လှိုင်၊ အချိန်ကြာတော့လည်း
လောကကြီးက ပြောင်းတာပဲ၊ လောကကြီး ပြောင်းလဲနေတာကိုလည်း
အချိန်လို့ခေါ်တာပဲလို့ ထင်တယ်..."

"အဲဒီ အချိန်ဆိုတာကို လှိုင် သိပ်မုန်းတာပဲ"

ရင်ထဲမှာ နင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

တငွေငွေတက်နေသော မီးခိုးဖြူများ ဆီ အကြည့်ရောက်သွားပြန်၏ ။

နေတစ်စင်းက ရင်ထဲမှာ

မျက်နှာပေါ်မှာ လတစ်စင်း။

ကြင်မိသူ ဟန်ဆောင်ကျွမ်းတာကြောင့်

လွမ်းခက်လေခြင်း။

ပန်းရောင်စာရွက်ပေါ်မှ ကဗျာလေး ရင်ထဲ
ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်လာသည်။

"အဲဒါ လှိုင်းရေး တာလား"

လှိုင်ထံမှ ခစ်ကနဲ ရယ်သံကြားရသည်။ ပြီးမှ...

"လှိုင်လား ဒီလောက် ရေး တတ်မှာ ၊ သူများ ရေး ထားတဲ့ ကဗျာ၊
ကြိုက်လို့ ကူးထားတာပေါ့"

"လှိုင်က ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီကဗျာ ကြိုက်ရတာ လဲ..."

သူ့နှုတ်ခမ်းများ စူယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ကဗျာစာရွက်ကို ဆတ်ကနဲ လှယူရင်း...

"ကြိုက်လို့ ကူးတာပါဆို ကြိုက်လို့ပေါ့၊ ဘာကြောင့် ကြိုက်တယ်တော့ ဘယ်သိမလဲ..."

"မဟုတ်ဘူးလေ လှိုင်၊ စာပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ ကဗျာပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ သီချင်းပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ အနုပညာတစ်ခုကို ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းရှိတယ်လေ၊ ကိုယ်နဲ့ ခံစား ချက်ချင်း တူလို့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အနုပညာ ဖန်တီးတဲ့သူရဲ့ ခံစားမှုကို စာနာမိလို့..."

လှိုင်အကြည့်သည် အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်၏

။

"ကိုသက်လည်း ကဗျာတွေ ကြိုက်တာပဲလား..."

ကျွန်တော် ရယ်လိုက်ပြီး...

"ကြိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တို့ကြိုက်တဲ့ ကဗျာတွေ က တစ်မျိုး၊ တို့အကြိုက်ဆုံး ကဗျာကို ရွတ်ပြမယ် နားထောင်၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ကြိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ရှင်းပြမယ်"

"အင်း...လုပ်ပါဦး၊ ပညာရှိကြီးရယ်"

"မနောက်နဲ့နော် လှိုင်၊ တို့ အကောင်းပြောတာ"

လှိုင်က ဘာမှထပ်မပြောတော့ပဲ ငြိမ်နေ၏ ။ ကျွန်တော် က ကျွန်တော် အကြိုက်နှစ်သက် ဆုံးသော ကဗျာလေးကို ရွတ်ပြသည်။

ကဗျာလေးက ဆရာဇော်ဂျီ၏ ဗေဒါလမ်း၊ ကဗျာစုမှ ဗေဒါလမ်း အမှတ် ၁၄ ကဗျာလေး။

ကမ်းကပ်ကို မင်

လမုပင် အခြေကြီးနဲ့၊ အသီးတွေ ဖြိုး။

ကမ်းခြေကို ဒီရေတိုး၊ ပြိုလဲမှာ စိုး။

ကမ်းစပ်ကို မင်

ခနီပင် ယိုင်ငိုက်လို့၊ ခိုင်လိုက်ကယ်ဖြိုး။

ခနီခိုင် အလက်ထဲက၊ ခွဲရမှာ စိုး။

ကမ်းစပ်ကို မင်

လတာပြင် ငါးပျံလူးလို့၊ ပျော်မြူးကြရိုး။

ဒီတက်လျှင် လတာနုန်း၊ ဒီဖုံးမှာ စိုး။

စိုးပါဘု သူ့မူရာ။

ချောင်းတစ်ခွင် ပင်လယ်ဝက၊ ပန်းလှ ဗေဒါ။

ဆန်တက်ချိန်မှာ ၊ ဆန်လာနိုင်ပါတိ။

စုန်ဆင်းချိန်မှာ ၊ စုန်လာနိုင်ပါတိ။

သူလမ်းစဉ် သူမြင်ရဲ၊ သူစွဲတတ်ဘိ။ ။

"ဟင် အဲဒီ ကဗျာက ကျောင်းစာအုပ်ထဲက ဟာကြီးများ "

"ဘာ ဖြစ်လဲ လှိုင်၊ ကျောင်းစာအုပ်ထဲက ကဗျာမို့ မကြိုက်ရဘူးတဲ့လား၊

ဒါ ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ ဗေဒါလမ်း ကဗျာတွေ ထဲကပါ၊ အထက်တန်း

ကဗျာလက်ရွေးစင်ထဲမှာ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ကော်မတီက ထည့်ပြဋ္ဌာန်းထားတာပါ"

"ထားပါတော့၊ ကိုသက်က အဲဒီ ကဗျာကျတော့ ဘာလို့ ကြိုက်တာလဲ"

"ကဗျာထဲက ဗေဒါပန်းလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ ကဗျာဆရာရဲ့ စေတနာကို

သိပ်သဘောကျလို့ပေါ့..."

"ကြီးကျယ်လိုက်တာ"

"ဒီထက်ပိုပြောရင် ပိုကြီးကျယ်တယ် ထင်ဦးမယ် လှိုင်၊ ဒီကဗျာဟာ တို့ရဲ့ ဘဝလမ်းညွှန် ကဗျာပဲ၊ အဲဒီ ကဗျာထဲက ဗေဒါလို ဖြစ်အောင် တို့ ကြိုးစားနေတာပဲ"

လှိုင်ထံမှ ရယ်သံလေးများ ကြားရသည်။

"ကိုသက်က သိပ်ရယ်ရတာ ပဲ၊ ဒီထဲက ဗေဒါက ဘာ ဖြစ်နေလို့လဲ"

"ဘာ ဖြစ်ရမလဲ လှိုင်၊ ကဗျာထဲမှာ ပါတာပဲ၊ ကမ်းစပ်ကို မှီပြီး လမုပင်ကြီးဟာ အခြေလဲ ကြီးတယ်၊ အသီးတွေ လည်း ဖြိုးဝေနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကမ်းကို ဒီရေတိုးပြီဆိုတော့ သူ့နေရာလေး ပျောက်မှာ ကို လမုပင်ကြီးက စိုးရိမ်နေရတယ်"

"အဲဒီ လိုပဲ ဓနီပင်ဆိုတာလည်း အသီးတွေ အခိုင်လိုက် အခိုင်လိုက်နဲ့ အပင်တောင် ငိုက်နေအောင် ဖြိုးဖြိုးဝေဝေ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူလည်း ကမ်းစပ်ကို မှီနေရာတဲ့သူဆိုတော့ ဒီရေတိုးပြီဆို အမြဲစိုးရိမ်ကြောင့်ကြ နေရတော့တာပဲ"

"လတာပြင်ပေါ်က ငဖျံကျတော့ရော ကမ်းစပ်ကို မှီပြီး ဖြစ်လာတဲ့ လတာပြင်ကြီးပေါ်မှာ လူးလိမ့်ခန့်ပေါက်ပြီး ပျော်မြူးနေလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတက်ပြီဆို သူမှီနေရတဲ့ လတာပြင်ကြီး နုန်းတွေ ဖုံးမှာ စိုးလို့ သူ့ခမျာ စိုးရိမ်ပူပန်နေရတော့တယ်၊

"အဲ... ချောင်းထဲရောက်လိုက် ပင်လယ်ဝရောက်လိုက်နဲ့ စုန်ဆန်နေရတဲ့ ဗေဒါကျတော့ သူ့ဟာသူ ဘာ ဖြစ် ဖြစ် ဒီမကလို့ ပင်လယ်ကြီးပါ တက်လာတာ တစ်စက်မှ စိုးရိမ်တယ် ပူပန်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူးလေ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ မှီနေရတာ လဲ မဟုတ်၊ သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူရပ်ပြီး သူ့လမ်းသူသိတဲ့သူဆိုတော့ ဆန်ချိန်ဆိုလည်း ရဲရဲဆန်လိုက်တာပဲ၊ စုန်ချိန်ဆိုလည်း

ရဲရဲစုန်လိုက်တာပဲ၊ မကြောက်မရွံ့ အစိုးအထိတ်၊ အပူအပန်ဆိုတာ သူ့မှာ
ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ တို့လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မှီမနေချင်ဘူး၊
တို့ခြေထောက်ပေါ် တို့ရပ်ပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားရတဲ့အခါ ကြိုးစားလိုက်
သက်သော ငဲ့သက်သာ နေနိုင်တဲ့အခါ သက်သက်သာသာ နေလိုက်နဲ့ ဘဝလမ်းကို
ရဲရဲမြင် ရဲရဲလျှောက်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကဗျာကို ကြိုက်တယ်"

လှိုင် တစ်ချက် တွေ သွားသည်။ ပြီးမှ ဆတ်ကနဲ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ ။

"လှိုင်လည်း လှိုင်ကဗျာကို လှိုင်ခံစားချက်နဲ့ တူလို့ ကြိုက်တာပေါ့၊ အဲဒါ
ဘာ ဖြစ်လဲ"

စကားအဆုံးတွင် ချာကနဲလှည့်၍ ကျောင်းဘက်ပြေးထွက်သွား၏ ။
ကျောင်းရှေ့ တရုတ်စကားပင်အောက်တွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း
ကျန်ခဲ့သည်။

လှိုင်ပြသည့် လှိုင်ကြိုက်သည်ဆိုသော လှိုင်နှင့် ခံစား ချက်ချင်း
တူသည်ဆိုသော ကဗျာလေးကို နှုတ်မှ တိုးတိုး ရွတ်ကြည့်လိုက်သည်။

နေတစ်စင်းက ရင်ထဲမှာ

မျက်နှာပေါ်မှာ လတစ်စင်း။

ကြင်မိသူ ဟန်ဆောင်ကျွမ်းတာကြောင့်

လွမ်းခက်လေခြင်း။

ရင်ထဲတွင် ဒီတိုးသံများ ကြားနေရ၏ ။

လှိုင်းမျက်နှာ ကွက်ကနဲ ပျက်သွားသည်ကို သတိထားမိသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ပင် ပျက်သွားသော မျက်နှာကို အပြုံးဖြင့် ချေဖျက်လိုက်သည်။

"ကိုသက်တို့ နောက်ကျလိုက်တာကွာ၊ လာ သီတာ ဒီဘက်စားပွဲမှာ တစ်ခါတည်း ဝင်ထိုင်လိုက်"

`မေမေ ဈေးသွားတာကို စောင့်ပေးနေရလို့ လှိုင်းရ"

ကျွန်တော် က ခြေသုတ်ဖုံတွင် ခြေထောက်ကို ပွတ်ရင်း ပြောသည်။
ကျွန်တော် နှင့် ပါလာသော သီတာကမူ ခပ်ပြုံးပြုံးသာ လုပ်နေသည်။ ဘာမှ ဝင်မပြော။

"ဒီနှစ် ယောက် ဘယ်လိုဆုံပြီး လာကြလဲ"

လှိုင်းက ကျွန်တော် နှင့် သီတာ နှစ်ယောက်လုံးကို ခြုံ၍ မေးလိုက်သည်။
သီတာ့မျက်နှာ မသိမသာ ပန်းရောင်ပြေးသွားသည်။ ချက်ချင်း လည်း
အဖြေပြန်ပေးသည်။

"သက်နိုင်ဦးနဲ့ လမ်းထိပ်မှာ တွေ့လာတာ လှိုင်း၊ သီတာလည်း မနက်က
ဈေးသွားဝယ်တာနဲ့ နောက်ကျနေတာ"

"ဪ..."

လှိုင်းမျက်နှာမှာ သိသိသာသာလေး ရွှင်သွားသည်။ လှုပ်ရှားမှုကလည်း
စောစောကထက် သွက်လက်လာသည်။

"ကိုသက်ရော.... သီတာပါ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်နော်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှိုင်းက ခေါင်းရင်းဘက်မှ နေရာအနည်းငယ်
လွတ်နေသော စားပွဲခုံတစ်ခုဆီ ခေါ်သွားသည်။ ရောက်နှင့်ပြီးသော သူများ မှာ
အတန်းထဲမှ သူငယ်ချင်းများ ။

"မောင်သက်တို့က နောက်ကျတယ်ဟေ့"

ခေါင်းရင်းလူကြီးတိုင်းတွင် ထိုင်နေသော လှိုင်ဖေဖေက ကျွန်တော် တို့ကို မြင်သွားသဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ ကျွန်တော် က ရယ်၍ "ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ မေမေ ဈေးသွားတာ စောင့်နေရလို့" ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ကိုသက်က မုန့်ဟင်းခါးကို ရေမပါရင် မစားတတ်ဘူး"

"ဟုတ်လားကွ... မောင်သက်"

လှိုင်က ဝင်ရွတ်သည်ကို လှိုင်ဖေဖေက သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း ရယ်၍ ...

"လှိုင်က တို့အိမ်မှာ အလှူလုပ်ရင် ဘယ်တော့မှ မုန့်ဟင်းခါးကို ရေမရောဘူးဆိုလို့ ယုံယုံကြည်ကြည် လာခဲ့တာပဲ ဦးရ"

"အမယ်... ဘယ်တုန်းက ပြောလို့လဲ"

ကျွန်တော့်စကားအဆုံး လှိုင်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို လှမ်းရိုက်၍ ရန်တွေ သည်။

ကျွန်တော် က ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သီတာနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းများ တိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

"ပေး... လှိုင် ဟင်းရည်ထည့်ပေးမယ်"

လှိုင်က မုန့်ဖတ်ထည့်ထားသော ပန်းကန် လှမ်းတောင်းသည်။ ကျွန်တော် က သီတာပန်းကန်ကို အရင်ယူ၍ ကမ်းပေးလိုက်၏ ။ လှိုင်က လှမ်းယူသည်။ လက်ထဲက ပန်းကန် ထွက်သွားပုံသည် အတန်ငယ် မြန်သည်ဟု ထင်သည်။

သီတာပန်းကန် ပြန်လာသော အခါ ကျွန်တော့်ပန်းကန် ကမ်းပေးသည်။

"သက်နိုင်ဦး စာတွေ ကျက်ပြီးပြီလား"

ကျွန်တော် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ တစ်တန်းတည်းသား သူငယ်ချင်း
ရေချမ်းက လှမ်းမေးသည်။

"ဒီလိုပါပဲ ရေချမ်းရာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရသလို မရသလိုပါပဲ"

"မင်းကမှ ရသလို မရသလို ရှိသေးတယ်၊ ငါတို့က မရတာ
သေချာသလောက် ဖြစ်နေတာ"

ရေချမ်းဘေးမှ ဇော်ဝင်းမောင်က ရယ်၍ ပြော၏ ။ နဂိုက မဝိသော
အသံမှာ ရယ်သံကြောင့် လုံးသွားသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ဇော်ဝင်းမောင်ရ၊ မင်း ဘောဘီက စာကြိုးစားသားပဲဟာ၊
အေးအေးဆေးဆေး လေယာဉ်မောင်စမဲ ဖြတ်စားပေါ့"

ရေချမ်းက ဝင်ချွတ်၏ ။ ဘေးမှ လူများ က နားလည်၍ ရယ်လိုက်သော
လည်း ဇော်ဝင်းမောင် နားမလည်လိုက်၊ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ဧဝရက်တောင်ထွတ်ကဲ့သို့
ချွန်းထွက်နေသော မိုးပျံနှာခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်ရင်း....

"ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ"

"ဟာ... ထမီနားခိုစားခိုင်းတာကွ၊ ခေတ်မီမီ ဖြစ်အောင် ယာဉ်မောင်
ထမီနဲ့ဆိုတော့ ပိုမြန်တာပေါ့"

"ခွေးကောင်"

ရေချမ်းနှင့် ဇော်ဝင်းမောင် အပြန်အလှန် တွယ်နေသည်။ ဂျိုင်းထဲမှ
မိန်းကလေးများ ကလည်း ခေါင်းငုံ့ရယ်နေ၏ ။

"ရော့..."

လှိုင့်အသံကြားမှ မုန့်ပန်းကန်ကို သတိရပြီး လှမ်းယူသည်။

ပန်းကန်ထဲတွင် ဖွေးနေသော အရာများ ဖြင့်၊ စောစောက
သီတာ့ပန်းကန်နှင့် မတူသော အချက်ကို သတိထားမိသည်။

ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲတွင် ဘဲဥဖတ်များ အခုတစ်သိန်းလောက်
ပါလာသည်တည်း။

"လှိုင်... ရော့"

ကျွန်တော် က ပက်ကင်ပေပါ အပြာရောင် ပန်းပွင့်ကလေးဖြင့်
ပတ်ထားသော ဟီးရီးဖောင်တိန်ဗူးလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

လှိုင်က လှမ်းယူ၍ ဗူးလေးပေါ်မှ `လှိုင်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်'
ဆိုသော စာတန်းလေးကို ဖတ်လိုက်ပြီး ပြုံး၍ ...

"ကိုသက်က ဒါတော့ သတိရသားပဲ"

ကျွန်တော် က ရယ်လိုက်သည်။

"မမေ့ပါဘူး လှိုင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဒီနှစ် လည်း မနှစ် ကလိုပဲ
အင်္ဂလိပ်ရက် ပေးစရာ မရှိလို့၊ မြန်မာရက်ကို စောင့်နေတာ"

လှိုင်မျက်နှာတွင် ကျေနပ်သော အပြုံးကို မြင်ရ၏ ။

"အင်းလေ... လှိုင်မွေးနေ့က တကယ့်ကို ပြဿနာပဲ"

လှိုင်နှင့် ပတ်သက်သည့် ဤထူးခြားချက်ကို ကျန်သည့်သူငယ်ချင်းများ
မသိကြသော်လည်း ကျွန်တော် ကမူ ကောင်းစွာ သတိရနေ၏ ။ ထူးထူးခြားခြား
မှတ်မိသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကမ္ဘာသုံး ပြက္ခဒိန်နှင့်သာယူလျှင်

လှိုင့်မွေးနေ့သည် လေးနှစ် တစ်ကြိမ်သာ ကျင်းပနိုင်သည်။ လှိုင့်သည် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၉ ရက်နေ့တွင် မွေးသူ ဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့် လေးနှင့်စားလျှင် ပြတ်သော ခုနှစ် ဤ သာ လှိုင့် မွေးနေ့ ရှိသည်။

သို့ သော် အတော် လေး အတန်းကြီးမှ နှစ် စဉ်မပျက်သော အလေ့အထလေးတစ်ခု ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက်ကြားတွင် ဖြစ်၏ ။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့တွင် လည်း လှိုင့် အမြဲ လက်ဆောင်တစ်ခုခု ပေးသည်။ လှိုင့်မွေးနေ့တွင် လည်း ကျွန်တော် လက်ဆောင်တစ်ခုခု အမြဲပေးသည်။ အင်္ဂလိပ်ရက် မရှိသော နှစ် များ တွင် မြန်မာရက်၌ ပေး၏ ။

"ဒါဖြင့်လာ... လှိုင့်က ခေါက်ဆွဲသုပ်ကျွေးမယ်"

ကျွန်တော် နာရီကြည့်လိုက်သည်။ ကျောင်းတက်ရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် လိုသေးသဖြင့်...

"တို့က အဝစားမှာ နော်"

"အမယ်... ဘယ်တုန်းက လှိုင့်က မဝတဝ ကျွေးဖူးလို့လဲ"

ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ကျောင်းလှေကားမှ အောက်ထပ် ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ထပ် အဆောင်နှင့်ကပ်လျက် အနောက်ဘက်ထိပ်တွင် မုန့်စားတန်း ရှိသည်။

"လှိုင့် စာကျက်ပြီးပလား"

"ဟင့်အင်း"

"လှိုင့်... ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ... စာမေးပွဲက ကပ်နေပြီ"

"သူ့ဟာသူ ကပ်ကပ်ပေါ့... လှိုင့်မှ စာကျက်ချင်စိတ် မရှိတာ"

"အေး... ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်လုပ်နေ၊ စာမေးပွဲ ကျမယ်"

"လှိုင်က အောင်မယ့်သူမှ မဟုတ်ဘဲ"

လှိုင် တမင်ကပ်ပြောနေသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ထပ်မပြောတော့။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် လှိုင်သည် ဤသို့ ရှိတတ်၏ ။

(၅)

"ကိုသက် တွေ လှချည်လား"

မည် မျှကြာအောင် နောက်ကြောင်းများ ပြန်တွေ့ နေမိသည် မသိ။
လှိုင်အသံကြားမှ စိတ်သည် ရထားပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

"ဘူတာ ဝင်တော့မယ်"

လှိုင် ထပ်ပြောလိုက်သော စကားသံကြောင့် ပြတင်းမှ အပြင်သို့
လှမ်းကြည့်သည်။ ရထားက မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် လူနေအိမ်ခြေများ ကို
မြင်နေရပြီ။

သို့သော် ရထားနှင့် သွားနေသော ခရီးတွင် ကျွန်တော့်အာရုံ မရှိ။

စောစောက အတွေ့ နှင့် ဆက်စပ်၍ မှတ်မှတ်မိမိ ဖြစ်နေသော
အရာတစ်ခု ခေါင်းထဲ ဝင်လာသဖြင့်...

"လှိုင်..."

"ဘာလဲ ကိုသက်"

"လာမယ့်သော ကြာနေ့က လှိုင်မွေးနေ့နော်"

လှိုင့်အကြည့် ဖြတ်ကနဲ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို အတန်ကြာ တွေ ကြည့်နေပြီးမှ ဝဲလာသော မျက်ရည်စကို သိမ်း၍ ...

"ကိုသက်ရယ်... လှိုင့်ကို သနားရင် အဲဒါတွေ ပြန်မပြောပါနဲ့တော့"

လှိုင့်အပြောနှင့် လှိုင့်အမူအရာကြောင့် ရင်ထဲတွင် နင့်သွားသည်။

"ကိုယ် သတိရလို့ပါ"

ရထားက ဘူတာတွင် ၊ ဝင်လာသည်။ ခဏကြာသော အခါ ရထား အရှိန်ရပ်သွား၍ ပြတင်းဝတွင် ဈေးသည်များ စုပြုံလာသည်။ အော်ဟစ်ရောင်းချသံများ လည်း ဆူညံနေ၏ ။

"တစ်ခုခု စားရအောင် ကိုသက်"

စကားလမ်းကြောင်း လွှဲသည်ပဲ ဖြစ်စေ၊ ဘူတာတွင် ရထားရပ်သော ကြောင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသည်ပဲ ဖြစ်စေ၊ လှိုင့်ရင်မှ သူ မခံစားလိုသော ဝေဒနာကို ပြန်မကောက်လိုတော့...။

"ဘာစားမလဲ လှိုင့်"

"အဆာပြေပေါ့ ကိုသက်ရယ်"

"ဆီထမင်း စားမလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဒါဖြင့် ဘာစားမလဲ"

လှိုင့်ထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ပေါ်လာသည်။ ပျော်ရွှင်သော ရယ်မောသံတော့ မဟုတ်။

"လှိုင့် စာချင်းတာက ... ဘယ်မှာ မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ကိုသက်"

ကျွန်တော် သူ့ကို အံ့အားတသင့် ကြည့်လိုက်သည်။

"ကိုသက် ရအောင်ရှာပေးမလား၊ လှိုင် မစား ဖြစ်တာလည်း ကြာလှပြီ၊ စားချင်တာလဲ ကြာလှပြီ"

"ဘာလဲ လှိုင်"

"ခေါက်ဆွဲသုပ်"

"အို..."

ရင်ထဲမှာ တုန်ရင်လှုပ်ရှားသွားသည်။ လှိုင်စကားသည် တာသွား၏ ။ သို့သော် ကျွန်တော် က မသိဟန်ပြု၍ ...

"ကိုယ် ဘူတာထဲမှာ ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဟိုဘက်မှာ အသုပ်ဆိုင်များ ရှိမလား မသိဘူး"

ကျွန်တော် က ပြောပြောဆိုဆို အောက်ဘက်ဆင်းရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏ ။

လှိုင် လက်တစ်ဖက် ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ လှိုင် မျက်နှာတွင် အပြုံးတစ်ခု ထင်နေ၏ ။

"အပိုတွေ ဘာ ဖြစ်လို့ လုပ်ရတာ လဲ ကိုသက်ရယ်၊ လှိုင် ဘာပြောတယ်ဆိုတာ ကိုသက် သိပါတယ်... နေပါစေ၊ ဒီကနေပဲ စမူဆာသုပ် ဖြစ် ဖြစ် မှာ လိုက်ပါ့မယ်"

ကျွန်တော် နေရာတွင် ရပ်နေခိုက် လှိုင်က ပြတင်းမှ လက်ထုတ်၍ စမူဆာသုပ်နှစ် ပွဲ ဝယ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရေပုလင်း ကမ်းပေး၍ ...

"ရေတော့ ဖြည့်လိုက်ဦး ကိုသက်၊ တော် ကြာ ရေငတ်နေမယ်"

ကျွန်တော် က ပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ရေသယ်တစ်ယောက်ခေါ်၍
ရေဖြည့်သည်။

လှိုင်က ကျွန်တော် တို့ ထိုင်ခုံအလယ်တွင် စမူဆာသုပ်
အထုပ်ကလေးနှစ် ခုကို ဖြေ၍ ဖွင့်လျက်ချသည်။ ထို့နောက် သူ့ခြင်းထဲမှ ဇွန်းနှစ်
ချောင်းထုတ်၍ တစ်ထုပ်စီတွင် တပ်၏ ။

ကျွန်တော် ရေဖြည့်ပြီး ပြန်ထိုင်သော အခါ လှိုင်က စမူဆာသုပ်များ ကို
ဇွန်းဖြင့် မွှေနေရင်းမှ...

"လောကကြီးဟာ အချိန်နဲ့လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲတဲ့အထဲမှ ဒီတစ်ခုတော့
လှိုင် အံ့ဩတယ်"

လှိုင်စကားသံမှာ ရယ်သံစွက်နေသည်။ နာကျည်းရယ်လား၊
သရော်ရယ်လား ဝေခွဲမရ။

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"ဪ... ကိုသက်တောင် ဟန်ဆောင်တတ်လာလို့ပါ"

ချောင်ပိတ်မိသော လက်ပွဲသမားကဲ့သို့ ဘာမှ အရှည်အရှည်
မစဉ်းစားတော့ဘဲ လွယ်ရာထွက်ပေါက် အမြန်ရှာသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး လှိုင်၊ လှိုင် တကယ် ခေါက်ဆွဲသုပ် စားချင်တယ်
ထင်လို့ပါ"

"လှိုင်က တကယ်စားချင်တာပဲ"

"ဒါကြောင့် ကိုယ် သွားရှာပေးမယ် ပြောတာပေါ့"

"အဲဒါ ကိုသက် ဟန်ဆောင်တာပေါ့"

"ဟင်..."

လှိုင့် ပြောဟန်ဆိုဟန် ပညာသား ပါနေမှုကို ကျွန်တော် ယှဉ်လို့ ရမည် မဟုတ်ဟု သတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရန် စဉ်းစား၏ ။ လှိုင့် မျက်နှာ မော့လာသည်။

လှိုင့်အကြည့်ကို ကျွန်တော် တိုက်ရိုက် ရင်မဆိုင်ရဲ၊ ထို့ကြောင့် မျက်နှာချသည်။

လှိုင့်အသံ ကြားရ၏ ။

"ဘူတာထဲမှာ ရှိနိုင်တဲ့ ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို ပြောတာမဟုတ်မှန်း ကိုသက် သိပါတယ်၊ သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုသက်ရယ်.... ဘယ်မှာ မှ ရှာလို့ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာလည်း လှိုင့် သိပါတယ်"

ကြားခဲ့ဖူးသော စကားသံများ တွင် ဆို့နှင့်ဖွယ် အကောင်းဆုံးစကားသံ ဖြစ်၏ ။

(၆)

"မဟုတ်ဘူးလေ... လှိုင့်.... ဝက်ဂုတ္တိဆိုတာက သာမန်ပြောရိုးပြောစဉ် အကြောင်းအရာကိုပဲ တည့်တည့်မပြောဘဲ ကွေ့ပတ်ပြောတာ၊ အတိဿယဂုတ္တိဆိုတာက တည့်တည့်ပဲ ပြောပြော၊ တင်စားပဲ ပြောပြော လိုအပ်တာထက် အလွန် အမင်း မြင့်ပြီးပြောတာ"

ကျွန်တော် က မြန်မာစာစာအုပ်ကို ရှေ့ချ၍ အလင်္ကာမေးနိုင်သော စာပိုဒ်များ နှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းပြသည်။ လှိုင့်က ကျွန်တော့်မျက်နှာ စေ့စေ့ကြည့်၍ နားထောင်နေရာမှ ခေါင်းကို တအားကုတ်ရင်း

"ဟာ... ရှုပ်လိုက်တာ... ကိုသက်ပြောမှ ပိုရှုပ်တယ်"

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို နားလည်အောင် ပြောရမည့် အလွယ်ဆုံး စကားများ ကို စဉ်းစားသည်။

"ဒီလို... လှိုင်ရယ်"

"အင်း..."

လှိုင်က စာအုပ်ကို မကြည့်၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပြုံးရင်း အင်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော် က ဖွင့်ထားသော စာအုပ်ကို လှန်၍ သိသာသော အလင်္ကာစကားလုံးများ ရှာသည်။ ထို့နောက် စာအုပ်ကို လက်ထောက်၍ ...

"ဒီစကားလုံးကို ကြည့်၊ သွေးတိုးစမ်းဆိုတဲ့ စကားလုံး၊ တကယ် သူပြောချင်တာက လက်က တိုးနေတဲ့သွေးကို စမ်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခြေအနေကို လေ့လာအကဲခတ်တာ၊ ဒါ သွယ်ဝိုက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား"

"အင်း"

"ဒါ ဝက်ဂျက်အလင်္ကာပေါ့"

"အင်း နားလည်ပြီ"

"နားလည်ရင် တောပြီ၊ အတိဿယဂျက် အလင်္ကာဆိုတာ မှတ်ကို မမှတ်နဲ့၊ စာမေးပွဲမှာ ပါခဲ့တယ်။ ဒီတော့ အဓိပ္ပါယ်တူနှစ် ခု ကပ်ထားရင် ဥပမာ။ ကဲ့သို့၊ သကဲ့သို့၊ သလို၊ ပမာ၊ အလား၊ သဖွယ်ဆိုတဲ့ ကြားစကားတွေ ပါလာရင် ဥပမာ၊ တိုက်ရိုက်အဓိပ္ပါယ်မဟုတ်ရင် ဝက်ဂျက်၊ အသံတွေ ပါလာရင် မြည်သံစွဲ၊ ဒါပဲ အသေမှတ်"

"အင်း..."

သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ဝတ္တရားကျေ အင်းလိုက်နေသည့်ပုံ ပေါ်နေသဖြင့် ကျွန်တော် အားမရ။ မနက်ဖြန်ဖြေမည့် စာမေးပွဲသည် သူ့ကို နည်းနည်း မှ စိုးရိမ်စိတ်လေး ဖြစ်လာအောင် လုပ်မပေးနိုင်သည်ကို အံ့သြနေမိ၏။

"သေချာကော နားလည်ရဲ့လား လှိုင်ရယ်"

"ဟင့်အင်း... ကိုသက် ပြောတာတွေ လှိုင်ခေါင်းထဲ တစ်ခုမှ မရောက်ဘူး"

"သေပါတော့ကွာ"

ကျွန်တော့်နဖူးကို ကျွန်တော် လက်ငါးဖြင့် ရိုက်လိုက်၏။ ကျွန်တော် ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်၍ လှိုင်က ရယ်သည်။

"အဲဒါပဲ ကြည့် မောင်သက်၊ ဘယ်လောက်များ အောင်ချင်စရာ ကောင်းသလဲလို့"

စားပွဲတွင် ကျွန်တော် တို့ ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်နေသော ဧည့်ခန်းမှ လှိုင်ဖေဖေက ရယ်ရင်း လှမ်းပြောသည်။ လှိုင် မေမေကလည်း...

"သမီးကလည်း သေသေချာချာ နားထောင်မှပေါ့..."

ပြောသာ ပြောနေကြသည်။ သူတို့ရင်ထဲတွင် လည်း မနက်ဖြန်ဖြေရမည့် စာမေးပွဲအတွက် ပူပန်သော က ကြီးကြီးမားမား ရှိကြပုံမရ။

"အစိုးရစစ်၊ ဆယ်တန်း၊ လွယ်လွယ်နှင့် မအောင်ဆိုသော ကိစ္စများ ကို ခေါင်းထဲ နည်းနည်း မှ မစဉ်းစားကြတော့ဘူးလား" ဟု စိတ်ထဲက ပြောနေမိသည်။

ကျွန်တော် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ခုထိ ပြုံးလျက် ပျော်လျက်ရှိနေဆဲ ဖြစ်သော လှိုင်ကို ကြည့်၍ ။

"မနက်ဖြန် ဖြေရတော့မှာ နော် လှိုင်၊ မြန်မာစာမှာ က တိုရှင်း လိုရင်း

သဒ္ဒါ၊ အလင်္ကာ၊ အဓိပ္ပါယ်၊ ဗဟုသုတ၊ ဆိုလိုရင်း ၊ ကဗျာ၊ စာစီစာကုံး နည်းတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ခု ဆယ်မှတ်စာ အလင်္ကာတောင် ဘာမှ မရသေးဘူး"

"ဘာလဲ ကိုသက်က လှိုင်ကို ရှင်းပြရတာ စိတ်မရှည်တော့ဘူးပေါ့၊
ဟုတ်လား ဒါဖြင့်လည်း နေပါစေ လုပ်မနေနဲ့တော့ လှိုင်ဟာလှိုင် ကျကျ မကျကျ
ကိုသက်အပူ ပါတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဟဲ့သမီး အဲဒီ လို မပြောနဲ့လေ..."

လှိုင်မေမေက ဝင်ပြောသည်။ ကျွန်တော် က လှိုင်ကို မသက်မသာ
ကြည့်ရင်း...

"ကိုယ့်စေတနာကို မစော်ကားပါနဲ့ လှိုင်ရာ၊ လှိုင်အတွက် စိတ်ပူလို့
ပြောတာပါ"

"စိတ်ပူတဲ့သူလား ဒီဗလားက စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်နေတာ"

လှိုင် တမင်သက်သက် အနိုင်ယူနေမှန်း ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်
အကျိုးမရှိသော အလုပ်တွင် အချိန်မကြာစေလိုသော ကြောင့်...

"ဘယ်သူက စိတ်မရှည်ဘူး ပြောလဲ လှိုင်၊ ကဲ ဘာမှ စကားမများ နဲ့၊
ကိုယ် အစအဆုံး ပြန်ရှင်းပြမယ်၊ သေချာနားထောင်"

"အင်းလေ အဲလို စိတ်ရှည်မှပေါ့၊ သိပ် ဒေါသမကြီးစမ်းပါနဲ့
မောင်ကိုသက်ရယ်၊ ဟဲ ဟဲ"

လှိုင်က လူကြီးလေသံဖြင့် ရွတ်နောက်နောက် ပြော၏ ။

ကျွန်တော် ခေါင်းကို မသိမသာ ခါရမ်းမိသည်။

ဖြေချိန်ကုန်ဆုံးကြောင့် ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရသည်။

ကျွန်တော် က အားလုံးပြီးနေသော အဖြေလွှာကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်စစ်ဆေးနေရာမှ ဖတ်ရှိန်ကို ခပ်သွက်သွက် တင်လိုက်၏ ။

"ကဲ... အချိန်ကုန်ပြီး အဖြေလွှာတွေ ပေးကြတော့"

အဖြေခန်းစောင့် ဆရာထံမှ အသံကြားရသည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ ထံမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံ ကြားရသည်။ စောစောပြီး၍ အပြင်ရောက်နေသော သူများ ထံမှ စကားသံများ လည်း ကျယ်လောင်လာသည်။

အခန်းထဲရှိ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ မှာ လည်း မတ်တတ်ထရပ်သူ ရပ်၊ ပစ္စည်းသိမ်းသူသိမ်း၊ အချိန်ကုန်သည်အထိ မပြီးနိုင်သေးသဖြင့် ကမန်းကတန်း ကုန်းဖြေနေသူက ဖြေ လုပ်နေကြသည်။

ကျွန်တော် က နောက်ဆုံးအပုဒ် စာစီစာကုံးကိုဖတ်၍ ပြီးသွားသဖြင့် အခန်းထဲ မသိမသာ အကဲခတ်ပြီး ထရပ်သည်။

အဖြေလွှာသိမ်းလာရင်း ကျွန်တော့်နား ရောက်လာသော ဆရာထံ အဖြေလွှာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဆရာက ပြုံး၍ ...

"ဘယ်လိုလဲ သက်နိုင်ဦး"

"ရပါတယ် ဆရာ"

ဆရာက ပြုံးလက်စနှင့် ခေါင်းညိတ်၍ ကျွန်တော့်ထံမှ အဖြေလွှာကိုယူပြီး ဆက်လျှောက်သည်။

ကျွန်တော် အခန်းပြင် ရောက်သော အခါ ကျောင်းရှေ့ ကုက္ကိုလ်ပင်အောက်တွင် ရပ်စောင့်နေသော လှိုင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်၏ ။ လှိုင်နှင့် ရပ်စကားပြောနေသူက သီတာ။

"ဟေ့ကောင်ကြီး... ဘယ်နှယ်လဲ"

ရုတ်တရက် ပခုံးကို အရိုက်ခံလိုက်ရပြီး အနီးကပ်မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရေချမ်း။

"ရတယ်... မင်းကော"

"ငါလည်း မဆိုးပါဘူး၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ခွပ်ကနဲ... ခွပ်ကနဲဆိုတာ ဘာလုပ်တဲ့အသံလဲ"

"ဇော်ဟိတ်နဲ့ တိုင်းလုံးကျော်ထဲက လက်တီးထိုးတဲ့အတံပေါ့ကွ၊ ခွပ်ခွပ်ဆိုမှ လက်တီးထိုးတာ မတိဘူးလား"

သူ့နောက်မှ ကပ်ရောက်လာသော ဇော်ဝင်းမောင်က သူ့စူပါနာခေါင်းကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံး ဝင်ပြောသည်။

သသံနှင့် တသံ မကွဲသဖြင့် ကြားနေကျမို့သာ သူ့စကားကို နားလည်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် က ရယ်လိုက်သည်။ ဖြေနေတုန်းကပင် ဤနေရာတော့ မှာ ခြေတော့မည် ကို တွေ့ခဲ့ပြီးသား

"မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒါ မိုးဦးကျထဲက ကိုဒေါင်းစိန် ထိုးလိုက်တဲ့ ဆောင်ပုံနဲ့ ငါးခေါင်းကိုထိတဲ့အသံ"

"ဟာ... ဟုတ်တားပဲကွာ... တွားပြီ"

ဇော်ဝင်းမောင်ထံမှ အသံကုန်အော်လိုက်သံ ကြားရသည်။
ရေချမ်းကလည်း ရှုံ့မဲ့၍ ...

"သွားပြီ"

"ခွေးအူတံလိုကကော မြည်တံစွဲပဲ မဟုတ်လား၊ ဥဩတံလေ၊ ငဘထဲက"
ဇော်ဝင်းမောင်က ထပ်မေးသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ရေချမ်းက ပျာပျာသလဲ။

"ဟင်... မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါနဲ့ ဆရာပြောတော့ အတံပါရင် မြည်တံစွဲဆို"

"အေးလေ... ဒါက ခွေးအူသံ... အူ... အူလို့ပါတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊

ခွေးအူသံလိုဆိုတာလို ဆိုတာပါမှ ဥပမာပေါ့ကွ"

"ဆွေး"

ရေချမ်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့မေးခွန်း စာရွက်ကို လွယ်အိတ်ထဲ
လုံးထည့်ပြီး....

"တော် ပြီ... ခုမှ နှစ် လုံးပဲ တိုက်ရသေးတယ်၊ နှစ် လုံးလွဲပြီ၊

ထပ်တိုက်ရင် တစ်ခုမှမှန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထပ် စိတ်ဆင်းရဲမခံတော့ဘူး ၊ သွားမယ်"

ကျွန်တော် ကျောင်းပြင်ထွက်လာသော အခါ ကျွန်တော်

ကြာနေခြင်းအတွက် စိတ်မရှည်ဟန် ဖြစ်နေသော လှိုင်ကို မြင်ရသည်။

သီတာကလည်း ရှိနေဆဲ...။

လှိုင်မျက်နှာတွင် စိတ်မရှည်ဟန်သာ တွေ့ ရသည်။ စိတ်ညစ်နေမဟန်

မတွေ့ ရသဖြင့် ရင်ထဲ နည်းနည်း အေးသွား၏ ။

(၇)

အတန်းပြင်ထွက်ခွင့်ရပြီ ဖြစ်သော ဖြေချိန်နာရီဝက် ကျော်သည်နှင့်

အခန်းထဲမှာ ခုံရွှေသံများ ဆူညံသွားသည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထရပ်သည်ကို မြင်ရ၏ ။

ဘာကိစ္စ ထရပ်တာလဲဟု စူးစမ်းသည်

"ဟာ... လွန်လှချည့်လား"

စိတ်ထဲက တအံ့တဩနှင့် ရေရွတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ
ဒီလောက်လူအများ ကြီး ထရပ်ခြင်းသည် စာရွက်မလောက်သဖြင့်
ထပ်တောင်းသည်ဟု စောစောက ထင်သည်။ ခုမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်
မျက်လုံးပြူးသွား၏။

မြင်ရသော မြင်ကွင်းက အဖြေလွှာစာရွက်လေးများ ဆရာ့ဆီပေး၍
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အခန်းထဲက ထွက်ကုန်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အတန်းထဲက တစ်ဝက်လောက် ကုန်သွား၏။

ဆရာ့အသံ ကြားရသည်။

"ရသလောက် ဖြေကြပါကွာ၊ ကြိဖန်စဉ်းစားရင် နည်းနည်း ပါးပါး
ထွက်လာမှာ ပါ၊ ဒီလောက် စိတ်ဓာတ်အကျ မမြန်ပါနဲ့"

ကျောင်းသားများ က ခေါင်းခါ၍ အဖြေလွှာ စာရွက်သာ
အတင်းထိုးပေးသည်။ ကျောင်းသူတစ်ချို့မှာ မျက်ရည်ဝဲနေ၏။

အတော် လေး အထွက်ကျဲသွားမှ ဆရာက ကျန်သော
ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ဘက် လှည့်၍ ...

"ကဲ... ကျန်တဲ့လူတွေ က စိတ်အေးအေး ခေါင်းအေးအေးထားပြီး
စဉ်းစားဖြေကွာ၊ သူများ ထွက်တိုင်း ကိုယ်စိတ်ဓာတ် မကျနဲ့၊ မင်းတို့က
အင်္ဂလိပ်စာလုံး မြင်ကတည်းက တစ်ဝက်လောက်ကြိုပြီး သွေးပျက်နေကြတာကိုး"

ရယ်သံလေးများ ပေါ်လာ၏။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ လှိုင့်အတွက် ပူသွားသည်။ မနေ့ကလည်း လှိုင့်
အခြေအနေမကောင်း။

မနေ့က ရေချမ်းတို့နှင့် အဖြေတိုက်ပြီး ကျောင်းပြင်ထွက်လာသည့်အခါ
စိတ်မရှည်စွာ စောင့်နေသော လှိုင်ကို မြင်ရသည်ဟု ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည်။

လှိုင်နှင့် တွေ့သော အခါ လှိုင်က။

"ကြာလိုက်တာ ကိုသက်ရာ၊ ဒီနေ့ စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်မှ
လာပါတော့မလား အောက်မေ့တယ်"

ကျွန်တော် က ရယ်၍ ။

"ဟိုမှာ ရေချမ်းတို့နဲ့ အဖြေတိုက်နေလို့ပါ၊ ဘယ်လိုလဲ ရလား လှိုင်၊
သိတာကော"

ကျွန်တော် က နှစ် ယောက်စလုံးကို မေးလိုက်သည်။ လှိုင်နှင့် သိတာထံမှ
ပြိုင်တူအသံနှစ် ခု ထွက်လာ၏ ။

"ရပါတယ်"

သိတာ့အသံ...

"မရဘူး"

လှိုင်အသံ...

"ဟာ... လွယ်လွယ်လေးပဲဟာ၊ လှိုင်ကလဲ"

"ကိုသက်ဟာ ကိုသက် လွယ်ချင်သလောက် လွယ်၊ လှိုင်မှ မရတာ ၊ လှိုင်
အစောကြီးတည်းက အပြင်ထွက်နေတာ၊ စောင့်နေရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီ
မှတ်လဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကို လှိုင် အတော် ဒေါက်နီနေတာ"

သိတာက ဝင်ပြော၏ ။ ကျွန်တော် က ခေါင်းကုတ်ရင်း...

"ငါက အချိန်ကုန်မှ ပြီးတာဟ၊ ဒါတောင် စာစီစာကုံးကို မနည်းမြန်မြန်

ဖတ်လိုက်ရတယ်"

"အင်းလေ၊ သီတာလည်း လှိုင့်ကို ပြောပြထားပါတယ်။ သီတာလည်း ခုမှ ပြီးတာပဲလို့၊ နင် ဖြေနေတာ မပြီးသေးလို့ နေမှာ ပေါ့"

သီတာနှင့် ကျွန်တော် အချီအချ ပြောနေသည်ကို လှိုင့်က ကြည့်၍ မဲ့ပြီး...

"ဖြေ ဖြေနိုင်လွန်း၊ ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လွယ်လေးတဲ့"

ကျွန်တော် ရော သီတာပါ ရယ်သည်။ ကျွန်တော် က လမ်းလျှောက်လာကြရင်းမှ သူ့ဘက်လှည့်၍ ။

"လွယ်လို့ သေချာဖြေရတာ လှိုင့်ရဲ့၊ လွယ်ရင် ရှုန်းတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ သေချာပြန်ဖတ်နေရသေးတယ်၊ နေပါဦး လှိုင့်၊ တကယ်မရဘူးလား"

လှိုင့်မျက်စောင်း ကျွန်တော့်ထံ ဒိုင်းကနဲ ရောက်သည်။
လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့်လည်း ပြန်ပြော၏ ။

"ဪ... မရပါဘူးဆိုခါမှ တကယ်မရဘူးလား မေးရသေးတယ်၊ ကျရင် ဘာပေးမလဲ"

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ရယ်လိုက်၏ ။ ကတ်သီးကတ်သတ် ပြောတတ်သော လှိုင့်ကိုး...။

ယခု အများ စု၏ အခြေအနေကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်သော အခါ လှိုင့်အတွက် စိုးရိမ်သွား၏ ။ ဒီအတိုင်းဆို လှိုင့်ရမှ ရပါမလား။

သို့ သော် ... သည်အတွေးသည် ကြာကြာမခံ၊ လှိုင့် ရမရဆိုတာက

နောက်မှာ ခု ကိုယ်ရမရဆိုတာက အရင် ဖြစ်သဖြင့် မေးခွန်းလွှာကို ပြန်ကြည့်ပြီး
ဖြေလက်စကို အာရုံသွင်းလိုက်၏။

ခေါင်းထဲမှာ ထင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဖတ်လိုက်သော
မေးခွန်းတစ်ကြောင်းအတွက် အဖြေကို ရုတ်ခြည်းစဉ်းစားမရ၊ နောက်မေးခွန်း
ကြည့်လိုက်တော့လည်း ထို့အတူ...။

ရင်ထဲမှာ ပူသွား၏။

ရမှရပါ့မလားဟု စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် မ ဖြစ်ဟုတွေ့၍ ခဏမျှ ငြိမ်ပြီး ခေါင်းကို
အေးအေးထားလိုက်၏။

သည်နှစ် အင်္ဂလိပ်စာကို ခါတိုင်းနှစ် နှင့်စာလျှင် ခက်သလို ဖြစ်နေသည်။
သို့ ပေမယ့် အခြေခံကျေခဲ့လျှင်တော့ သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်စရာ မရှိနိုင်။

ဒါကလည်း သိပ်မဆန်းပါ။ စာမေးပွဲဆိုတာ ဗြဟ္မာ့ပြည်က စာတွေ
သွားယူပြီး မေးထားတာမှ မဟုတ်ပဲဟာ။ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းက အင်္ဂလိပ်စာတွေ
မေးထားတာလည်း မဟုတ်။ မဟာသိပ္ပံတန်းတို့ ပါရဂူဘွဲ့တန်းတို့က စာတွေ လည်း
မဟုတ်။

ဆယ်တန်းမေးခွန်းသည် ဆယ်တန်းအထိ သင်ထားသော စာများ
ထဲမှသာ မေးထားသည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စာမေးပွဲတစ်ခုတွင် ခက်သည်လွယ်သည် ဆိုသည်မှာ
နည်းနည်း စဉ်းစားရတာ နှင့် များများ စဉ်းစားရတာ သာ ကွာသည်။ စာကျေလျှင်
မဖြေနိုင်စရာ မရှိ။

ဤအတွေ့ က ခေါင်းထဲရောက်လာသဖြင့် စောစောက ဖြစ်နေသော
ပူပန်မှုသည် လွင့်စဉ်သွားသည်။ ရင်ရော ခေါင်းပါ အေးသွား၏။

ကိုယ်က တစ်နှစ် လုံး အပတ်တကုတ် လုပ်လာတဲ့သူပဲလေ။

စိတ်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် စဉ်းစားလျှင် ရရပေမပေါ့။

ကိုယ် မေ့နေတာနှင့်တိုး၍ မရလျှင်လည်း တစ်ပုဒ်စ နှစ် ပုဒ်စသာ ရှိပေမည် ။ ပက်ပက်စက်စက်တော့ ဖြစ်မည် မထင်။

"ကဲ... သိပ်ယောင်မနေနဲ့ သက်နိုင်ဦး၊ လုပ်စရာရှိတာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ လုပ်၊ ဖြေစရာရှိတာ ဖြေ၊ ရနိုင်သလောက် ဖြေ၊ ဖြေတာ ကိုယ့်တာဝန်၊ အောင်ဖို့ကျဖို့ ဆုံးဖြတ်တာက စာစစ်တဲ့သူတွေ အလုပ်၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်၊ သူများ အလုပ်တွေ သွားမတွေ နဲ့"

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမစကား ပြောလိုက်ပြီး မေးခွန်းကို ပြန်ဖတ်သည်။
မရသည့်အပုဒ်ကို ကျော်၍ ရသည်ထင်သည့် အပုဒ်ကို အရင်ဖြေသည်။

ရတာ ရွေးဖြေနေရင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်များ တိုးပွားလာသည်။ စောစောက မေ့နေသော ၊ မရတော့ဘူးထင်သော မေးခွန်းများ ပင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သတိပြန်ရလာ၏ ။

ဆရာဝီမိုးနင်း၏ စကားလေး ခေါင်းထဲ ရောက်လာသည်။

"ရေကန် ဖြစ်ခြင်းသည် ရေများ ခြင်း၊ ကျယ်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်၊ ရေကို ခိုင်လုံစွာ ထိန်းနိုင်သော ကန်ဘောင်ရိုးကြောင့် ဖြစ်လေသည်။"

(၈)

ကမန်းကတန်း ပြန်ဖတ်လိုက်သော အခါ မှာ နေသော နေရာ နှစ် နေရာ ရှာတွေ့ သည်။

ဆရာက ရပ်စောင့်နေရင်းနှင့်

"သေချာပြန်ဖတ်နော်... ငါ့တပည့်၊ သိပ်မလောနဲ့ ဆရာစောင့်ပေးမယ်၊
ကိုယ်ဖြေထားတာ ကိုယ်သေချာအောင် ပြန်ကြည့်"

အချိန်ပြီး ခေါင်းလောင်းထိုးသွားသော်လည်း ဆရာက ရပ်စောင့်ကာ
ပြောသဖြင့် အားတက်သွားကာ ဖြေထားသော အဖြေလွှာကို ဆက်ဖတ်၊
ဆရာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သွားသည်။ သည်ဆရာက မနေ့ကဆရာ မဟုတ်၊
တခြားကျောင်းမှ ဆရာ ဖြစ်ရာ သည်လိုမှ သဘောကောင်းပါ့မလားဟု စောစောက
ပူနေသော စိတ် ပျောက်သွား၏ ။

အားလုံးပြီး၍ အခန်းပြင် ထွက်လာသော အခါ တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေသော
ကျောင်းသူတစ်ချို့ကို တွေ့ရ၏ ။

နာမည် ကြီး စာမေးပွဲအထူးထုတ် စာအုပ်ထူကြီးများ ကို ဆွဲဖြဲထားသည့်
အပိုင်းအစများ လည်း မြင်နေရသည်။ တက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် ကျူရှင်ဆရာအား
ဆဲနေသော ကျောင်းသားများ လည်း မရှား...။

"ဘာသောက်သုံးကျတဲ့ အိပ်စင် စပါရယ်လဲ၊ တစ်အုပ် တစ်ရာနှစ်
ဆယ်တောင် ပေးရတယ်၊ အမှာ စာ ရေး ထားတော့ မိုးလားကဲလားနဲ့၊
အကြံအဖန်သမားတွေ ၊ တစ်လုံးလောက်တိုးရင် မပြောဘူး"

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ပက်ပက်စက်စက်ကို ဆဲနေသည်။
လက်ထဲမှာ လည်း ထက်ပိုင်းပြတ်နေသော စာမေးပွဲ အထူးထုတ်စာအုပ်ကြီး၊
စက္ကူချောချောအဖုံးပေါ်မှ အော့ဖ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသော
ကျောင်းသူလှလှလေးပုံသည် တစ်ပိုင်းပြတ်ကြီး ပြီးနေ၏ ။

"စပေါ့တဲတဲ့၊ ဘာစပေါ့တဲလဲ၊ တစ်လုံးမှ မပါဘူး၊ အဲဒီ ကျူရှင်ဆရာကို
ခဲနဲ့သွားထုမယ်"

ပုဆိုးတိုတိုဝတ်၍ လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားသော
ကျောင်းသားတစ်ယောက်က သူ့အဖော်ကျောင်းသားကို ပြောသည်။ သူ့အဖော်က...

"ငါပြောသားပဲ အကုန်ကြည့်ထားပါလို့။ တကယ်က မခက်ဘူးကွ၊ မင်း
ကြည့်မထားလို့"

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပြီးမှ သတိရ၍ ကုက္ကိပင်အောက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။

မျက်လုံး ဝိုင်းသွားသည်။ ကျောင်းရှေ့ ကုက္ကိပင်အောက်တွင် သီတာ
တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ သူကလည်း ခုမှ ရောက်သွားဟန်ဖြင့်
ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လုပ်နေသည်။

ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွား၏ ။

လှိုင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်...။

"လှိုင်ကို တွေ့ လား သက်နိုင်ဦး"

ကျွန်တော် မေးမည့်အမေးကို သူက စ,မေး၏ ။ ကျွန်တော် က
ခေါင်းခါရင်း...

"မတွေ့ ဘူး သီတာ၊ ငါလည်း နင့်ကို မေးမလို့"

သီတာကလည်း ခေါင်းခါ၍ ...

"သီတာလည်း မတွေ့ ဘူး၊ ငါက နင်နဲ့များ ပြန်သွားပြီလားလို့"

"ငါက အခုမှ ပြီးတာဟ၊ အချိန်ကုန်တာတောင် ပြန်ဖတ်လို့ မပြီးသေးလို့

ဆရာက ရပ်စောင့်ပေးရတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ သီတာလည်း ဒီလိုပဲ"

နှစ် ယောက်သား စကားစပြတ်သွားသည်နှင့် ကျောင်းတွင် ကျောင်းပြင်
ဟိုသည်ကြည့်သည်။ လှိုင့်ကို အရိပ်အရောင်ပင် မမြင်ရ။

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူ နည်းနည်း ပင်
ရှိတော့သည်။ ကျောင်းသူ တစ်ချို့က မျက်လုံးလေးများ ရဲလျက် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်
ပြန်လာနေကြသည်။

"ပြန်များ သွားပလား မသိဘူး"

သီတာ့လေသံက တိုးတိုးနှင့် မဝံ့မရဲ ရှိသည်။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချ၍
ခေါင်းညိတ်ကာ...

"ပြန်သွားပြီ ထင်တယ်၊ အစောကြီးထပြန်ကုန်တဲ့ အုပ်စုမှာ ပါသွားမှာ
ပေါ့"

"ဒီနေ့ မရတဲ့သူတွေ အများ ကြီးပဲနော်..."

"မနက်ဖြန်ကျရင် တစ်ဝက်လောက် လာဖြေမယ် မထင်တော့ဘူး၊ ကဲ
သွားဖို့ သီတာ၊ ငါ သူတို့အိမ်ဝင်ပြီး မေးလိုက်ပါ့မယ်"

သီတာက ဘာမှပြန်မပြောတော့။

နှစ် ယောက်သား လမ်းလျှောက်ပြန်လာကြသည်။ လမ်းကျမှ သတိရ၍
သီတာအား...

"ငါ မေးဖို့တောင် မေ့နေတယ်၊ နင်ကော ရရဲ့လား သီတာ"

သီတာက ပြုံးရင်းနှင့် ဖြေသည်။

"ရတော့ ရတယ် ထင်တာပဲ၊ သီတာလည်း မေးခွန်းဖတ်ဖတ်ချင်းတော့

မျက်လုံးကို ပြူးနေတာပဲ၊ ကျတောင် ကျပြီ အောက်မေ့တာ၊ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားပြီး ဖြေတော့မှ ရလာတယ်"

"ငါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ"

ဖြစ်ပုံချင်း တူနေသဖြင့် နှစ် ယောက်သား ရယ်လိုက်သည်။

ရယ်ပြီးမှ လှိုင့်ကို သတိရသည်။

သီတာသည် လှိုင့် ဖြစ်ပါက မည် မျှကောင်းပါမည် နည်း....။

ကျွန်တော် တို့ စာမေးပွဲ ဖြေချိန်က နံနက် (၉)နာရီ မှ (၁၂)နာရီအထိ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အခန်းထဲက ထွက်ချိန် နောက်ကျသည်နှင့် သီတာနှင့်အတူ လှိုင့်ကို ရပ်စောင့်ရှာဖွေသည်နှင့် သီတာနှင့်ခွဲပြီး လှိုင့် အိမ်ကို လျှောက်လာရသည်နှင့် ပေါင်း၍ လှိုင့်အိမ် ကျွန်တော် ရောက်သော အခါ (၁) နာရီပင် ထိုးခါနီး နေပေပြီ။

ကျွန်တော် ခြံထဲကို ဝင်သွား၍ အိမ်ပေါက်မှ သံတံခါးအရောက်တွင် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသော လှိုင့်ဖေဖေက လှမ်းမြင်သည်။

"စေ့ရုံစေ့ထားတာ မောင်သက်၊ တွန်း ဝင်လာခဲ့"

ပြီး၍ လှမ်းပြောသည်။ လှိုင့်ဖေဖေ၏ အပြုံးကိုမြင်မှ ရင်ထဲတွင် အေးသလို ဖြစ်သွားသည်။ လှိုင့်သည် ကျွန်တော် ထင်သလောက် ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု စိတ်ချမ်းသာစွာ တွေးလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော် သံတံခါးကို ဘေးဘက်တွန်း၍ အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

"လာကွာ... ထိုင်... မောင်သက်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ဖြေနိုင်ရဲ့လား"

ကျွန်တော် က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ရင်း...

"ဟုတ်ကဲ့... အသင့်အတင့်တော့ ဖြေနိုင်ပါတယ် ဦး၊ လှိုင်ကော"

လှိုင်ဖေဖေက နှာခေါင်းဖြင့် အသံထွက်အောင် ရယ်ရင်း...

"ရလား မရလားတော့ မသိဘူးကွာ၊ အစောကြီး ပြန်လာပြီး ကျမှာ
သေချာသွားပြီ၊ ဆက်ပြေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ပျော်ပျော်ပဲ နေတော့မယ်ဆိုပြီး
သူ့အမေနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်လေရဲ့"

"ဟင်"

ကောင်းရောဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်၏ ။

(၉)

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၉ ရက်တွင် မွေးသဖြင့် လှိုင်က ထူးထူးဆန်းဆန်း
မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေရသည်မှာ မဆန်းဟု ထင်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း၌ သိလာရသည်ကြောင့် သမီး ဖြစ်သူ လှိုင်ကို
ထူးထူးခြားခြားရက်မျိုး၌ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မွေးဖွား ဖြစ်အောင်
ဖန်တီးနိုင်ကြသည့် လှိုင်မိဘများ လည်း ဆန်း၏ ဟု တွေးထင်လာခဲ့၏ ။

ကျွန်တော် ကပင် သူတို့လိုအနေမျိုး မနေဖူး၍ သူတို့တွေးသလိုမျိုး
မတွေးတတ်၍ လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

စင်စစ် လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် သည် တစ်ကျောင်းတည်း
တစ်တန်းတည်းတွင် တော် တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက နေလာခဲ့သူများ ဖြစ်၍
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတော် ခင်မင် တွယ်တာကြသော် လည်း

ဘဝချင်းက မတူ။

လှိုင်က အနေမြင့်သည်။

လှိုင်မိဘများ က ကျွန်တော် တို့မြို့နှင့် ကျွန်တော် တို့မြို့၏
ဟိုဘက်သည်ဘက် မြို့များ တွင် ဆန်စက်တစ်လုံးစီရှိ၍ မိဘအစဉ်အဆက်ကလည်း
ချမ်းသာလာခဲ့သော မြို့မျက်နှာဖုံးများ ။ ရှိသည့်ပစ္စည်းများ ထုခွဲ၍ တစ်သက်လုံး
ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စားလျှင်ပင် လှိုင်မြေးလောက်အထိ စားလောက်သည်။ ဒါတောင်
ယခုလက်ရှိ အခြေအနေက ဟိုခေတ်ကကဲ့သို့ ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေး ကို
အကန့်အသတ်တစ်ခု၏ ဘောင်ကျော်၍ လုပ်မရသည့် ကာလမျိုး။

ကျွန်တော် က အနေနိမ့်၏ ။

ကျွန်တော့်မိဘများ အစဉ်အဆက်ကလည်း မှန်မှန်ပဲ ရှိခဲ့သလို၊ ခုလည်း
စားနိုင်ရုံသောက်နိုင်ရုံ လူလတ်တန်းစားမျှသာ။ အထူးသဖြင့် ဖေဖေက လခစား
ဖြစ်သဖြင့် ထိထပေါက်ရုံကလွဲ၍ ရုတ်ခြည်းထကြီးပွားစရာကလည်း အကြောင်းမရှိ။
ရသည့်လစာကို ကြည့်၍ လူဝင်သူဝင် ဆံ့စေရန် ကြည့်ရှုသုံးစွဲနေရသည့်
အခြေအနေမျိုး။

ထို့ကြောင့် လှိုင်နှင့် လှိုင်မိဘများ စိတ်သဘောကို ကျွန်တော်
အံ့သြသည့်အခါ သူတို့လို အနေမျိုး မနေဖူးသဖြင့် သူတို့တွေ သလိုမျိုး မတွေ
းတတ်တာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်ခဲ့ခြင်းပင်။

အထူးသဖြင့် လှိုင်ပညာရေး ကိစ္စ။

စောစောပိုင်း သိခဲ့သည့်အတိုင်းပင် အင်္ဂလိပ်စာနေ့ လှိုင်
မဖြေနိုင်ပြီးသည့်နောက် နောက်ရက်များ တွင် လာမဖြေတော့။

ကျွန်တော် က အင်္ဂလိပ်စာပြီး ဓာတုဗေဒ ပူရ၊ ဓာတုဗေဒအပြီး ရူပဗေဒ
ပူရ၊ ရူပဗေဒအပြီး ဇီဝဗေဒ ပူရ၊ ဇီဝဗေဒအပြီး သင်္ချာ ပူရနှင့် စာမေးပွဲပြီးမှ

ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်လာခဲ့သမျှလေးကလည်း တူတူတန်တန်အကျိုးရှိမှ၊
စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေနိုင်တော့သည်။

မရွေ့လှိုင်းကတော့...။

နောက်ဆုံးနေ့ စာမေးပွဲဖြေအပြီးတွင် သူများ တွေ ကဲ့သို့
ဟိုသွားသည်သွားပင် မပြုနိုင်တော့။

စာမေးပွဲရက် တစ်လျှောက်လုံး လူရောစိတ်ရော ပင်ပန်းခဲ့သမျှ
အတိုးချ၍ အနားယူရန် အိပ်တန်းပြန်၍ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အိပ်ရာထဲ ထိုးလဲ၍
အားရပါးရ အိပ်ချလိုက်သည်။

မည် မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ နားထဲတွင်
ဆူညံဆူညံသံများ ကြားမှ လန့်နိုးလာသည်။

ပထမတွင် ထိုအသံသည် မသဲမကွဲ ဖြစ်နေသေးသော်လည်း
သတိထား၍ နားထောင်လိုက်သော အခါ အသံများ သဲကွဲလာသည်။

"ဒုန်း... ဒုန်း"

"ကိုသက်... ကိုသက်... အိပ်ပုပ်ကြီး မနိုးသေးဘူးလား၊ ထလေ...
ကိုသက်... ကိုသက်"

"ဒုန်း... ဒုန်း"

ကျွန်တော့် အခန့်တံခါးကို ထုလိုက်၊ အော်ခေါ်လိုက် လုပ်နေသော
လှိုင့်အသံ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ထ၍ ...

"နိုးပြီ လှိုင်... နိုးပြီ... လာမယ်... လာမယ်... ခဏလေး..."

"အမလေး နှိုးလိုက်ရတာ ... ခုမှ ကိုယ်တော် ချောက နိုးတယ်၊
ဒီလောက် အိပ်ပုပ်ကြီးရလား"

ကျွန်တော် က ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကပွနေသော ဆံပင်များ
ကိုသာ လက်ဖြင့် တစ်ချက်နှစ် ချက်သပ်၍ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

"အမယ်"

စောစောက အိပ်ချင်းမူးတူး ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွား၏
။ ပါးစပ်မှလည်း အာမေဍိတ်သံတစ်ခု လွှတ်ကနဲ ထွက်သွား၏ ။ လှိုင်က
ကျွန်တော့်အမူအရာကို မသိကျိုးကျွန်ပြု၍

"ဘာ... အမယ်လဲ... မြန်မြန်ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ...
မြန်မြန်လုပ်နော်၊ လှိုင် ဧည့်ခန်းက စောင့်နေမယ်"

လှိုင်ထံမှ ရောက်ရှိလာသော ညွှန်ကြားချက် တသီတတန်းကြီး၏
ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော် က သဘောမပေါက်။ မျက်နှာပေါ် အရောင်အသွေးမျိုးစုံ၊
အဝတ်အထည်ကလည်း သစ်ပေ့ လွင်ပေ့ဆိုသော အဝတ်အစားများ ဝတ်၍
ကျွန်တော့်အား ဆော်သြနေသော လှိုင်ကို နားမလည်။ ထို့ကြောင့်...

"နေပါဦး လှိုင်ရ... ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီလောက် ကမန်းကတန်း
ဘာတွေ ဖြစ်နေရတာ လဲ၊ လှိုင်ကကော ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလောက် လှပနေရတာ လဲ၊
ရုပ်ရှင် သွားရိုက်မလို့လား"

ကျွန်တော့်အမေ့ရှည်လျားခြင်းကို သူ မကျေနပ်၊ မသိမသာ
နှုတ်ခမ်းစူရင်း...

"မေးမနေပါနဲ့လို့ဆို... သွားပါ... ရေမိုးချိုး.... အဝတ်အစားလဲ၊
နောက်တော့ လှိုင် ပြောပြမယ်"

"ကဲ... လုပ်လိုက်ပါ သားရယ်၊ လှိုင့်အကြောင်းလည်း အသိသားနဲ့ဥစ္စာ"

ဧည့်ခန်းတွင် ရပ်လျက် ကျွန်တော် တို့အား ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေသည့်
မေမေက ဝင်ပြောသည်။

"အင်းလေ... သိပ်လျှာရှည်တာပဲ"

မေမေ့သံယောင်လိုက်၍ လှိုင့်က ဝင်ပြော၏။ ကျွန်တော် က လှိုင့်ကို
အကဲခတ်သလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း...

"ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း ဧည့်ခန်းမှာ သွားထိုင်စောင့်နေ၊ ခဏလေးပဲ
မကြာဘူး၊ ကိုယ် မြန်မြန်လုပ်လိုက်မယ်"

သည်တော့မှ မရွှေ့ချောက ကျေနပ်တော် မူ၏။

ကျွန်တော် မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ရေလဲပုဆိုး ပန်းပေါ်ကောက်တင်၍
ရေချိုးကန်ဘက် ဆင်းလာခဲ့သည်။

စာမေးပွဲမဖြေနိုင်သည့် သူများ ထဲတွင် သည်မျှ ချောမောလှပနေသူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိလိမ့်မည် မထင်။

ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်လာလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ကို
လှမ်းမြင်သော လှိုင့်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

"ဟာ... ဘယ်လိုအဝတ်တွေ ဝတ်လာတာလဲ"

ကျွန်တော် ကပျာကယာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်မှာ
ဝတ်နေကျ တစ်ထောင်လောက် ကွဲနေသော ပုဆိုးများ ဝတ်လာခဲ့မိသလား ဟူ၍ ...။

သို့ သော် မဟုတ်။ ရေမိုးချိုးပြီး ညနေခင်းနှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ

ခပ်လတ်လတ် အကျ့ပုဆိုးများ ဝတ်ထွက်လာခြင်းမျှသာ...။

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ လှိုင်ရဲ့"

"ကဲ... ကြီးမေ... ကြီးမေသားလည်း ကြည့်ပြောပါဦး"

ကျွန်တော် က မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မေမေက ပြုံး၍ ...

"ဟုတ်သားပဲ သားရဲ့... လှိုင်က အဆိုတော် တွေ သီချင်းဆိုတဲ့ပွဲ သွားကြည့်မလို့ လာခေါ်တာတဲ့၊ အဝတ်အစား ပြန်လဲလိုက်ဦး"

"ဟာ"

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်၍ လှိုင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး..

"ဘာသွားကြည့်မှာ လဲ လှိုင်... ပြီးတော့ ကိုယ်က ဘာဝတ်ရမှာ လဲ"

လှိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ် နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ ...

"စတိတ်ရှိုး သွားကြည့်မလို့ပါဆိုမှ... ကိုသက်ကလဲ၊ နည်းနည်း ပါးပါး လှလှပပ ဝတ်မှပေါ့"

"မသိဘူးလေ... လှိုင်က စောစောကမှ မပြောတာ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော် က ရယ်ရင်း အခန်းတွင်း :
ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်လျှင် အတန်ငယ် စဉ်းစား၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ဖြစ်သွားရန် အင်လေးလုံချည်၊ တိုက်ပုံအကျ့တို့နှင့် သားသားနားနား ဝတ်လိုက်၏။

"ဒီလိုလား လှိုင်"

ကျွန်တော် က ခပ်ဝင့်ဝင့်ဟန်ဖြင့် ဧည့်ခန်းထွက်လာရင်း
မေးလိုက်သည်။ လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်၍ မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့်...

"ကိုသက်နော်... လှိုင်ကို အရွဲ့မတိုက်နဲ့"

"ဟင်.... ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"ဩ... ဒါလား စတိတ်ရှိုးသွားကြည့်မယ်ပုံ၊ မသိပါဘူး ဘယ်အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူဆရာ သွားလုပ်မှာ လဲလို့"

"ရော..."

ကျွန်တော် က ဝှက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်၏။ မေမေကမူ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက်ကို ကြည့်၍ ရယ်နေသည်။ ဘာမှတော့ ဝင်မပြော။

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလား"

လှိုင်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အကဲခတ်သည်။ ကျွန်တော် နောက်နေတာလား၊ အတည်ပြောနေတာလား ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေပုံ ရ၏။ ခဏနေမှ ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေကြောင်း သိသွားသည်နှင့်...

"ကိုသက်... အဲဒီ လိုတော့ မတုံးနဲ့ကွာ၊ စတိတ်ရှိုးသွားရင် စတိတ်ရှိုးလိုဝတ်၊ သွား... ဟိုတစ်ခါ ချုပ်တဲ့ ဘောင်းဘီဝတ်ခဲ့"

ကျွန်တော် အလန့်တကြား ခေါင်းခါ၍ ...

"ဟာ... လှိုင်ကလည်း တိုက်ပုံအကျနဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ဝတ်လို့ ဖြစ်မလဲ"

ကျွန်တော့် အူကြောင်ကြောင် စကားကြောင့် လှိုင်သည် စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ဘဲ ရယ်သည်။ ရယ်ရင်းနှင့် ဆတ်ကနဲ ခေါင်းခါ၍ ...

"သွား... သူ့ကို ဘယ်သူက ဘောင်းဘီနဲ့ တိုက်ပုံနဲ့ ဝတ်ခိုင်းမှာ လဲ ကိုသက်ရဲ့၊ ဘောင်းဘီဝတ်၊ ဘောင်ဘီနဲ့ လိုက်တဲ့အကျလက်တိုလေး ဘာလေးဝတ်ပေါ့"

အဲဒါမှ ပြဿနာ၊ ကျွန်တော် ကလည်း ရှိစုမဲ့စု တစ်ထည်တည်းသော
ဘောင်းဘီကို လိုရမယ်ရ ချုပ်သာထားမိသော်လည်း တစ်ခါမှ ဝတ်ခဲ့ခြင်း မရှိ။
ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး လမ်းမကို ထွက်ကို မထွက်ရဲ...။

"ဘောင်းဘီတော့ မဝတ်ချင်ဘူး လှိုင်ရာ၊ ပုဆိုးနဲ့ပဲ သွားမယ်"

"ဝတ်စမ်းပါ ကိုသက်ရာ... ဘောင်းဘီဝတ်တာနဲ့ လူ မသေပါဘူး။
ကိုသက် ဆရာဝန် ဖြစ်ရင် နေ့တိုင်း ဘောင်းဘီဝတ်ရမယ့်ဥစ္စာ"

"ဟာ... ဘာဆိုလို့လဲ"

"ကဲပါ... ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင်၊ ဒီနေ့တော့ ဝတ်ခဲ့၊ လှိုင်နဲ့ အတူတူသွားမှာ
ပါ... မကြောင်ပါဘူး၊ ကိုသက်သာ ဟိုမှာ ပုံတုံးကြီးနဲ့ ကြောင်နေမှာ စိုးလို့"

"ဝတ်ပေါ့ သားရယ်၊ တစ်ခါတလေပဲဟာ"

မေမေကပါ ဝင်ပြောသည်။

ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့။ အခန်းထဲ တစ်ခါပြန်ဝင်၍
တစ်ထည်တည်းသော ဘောင်းဘီကို ချီတုံချတုံ ကိုင်လိုက်ချလိုက် လုပ်ပြီးမှ ရှိစုမဲ့စု
သတ္တိများ နင်းထုတ်၍ ဝတ်လိုက်သည်။

အကျူးလက်တို့ ဖြစ်လိုသဖြင့် ခုထက်ထိ အသစ်ကျပ်ချွတ် ဖြစ်နေသော
စပို့ရှပ်အကျူးကိုလည်း ဘောင်းဘီနှင့်လိုက်အောင် ဝတ်လိုက်သည်။
ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် မှန်ထဲကြည့်၍ သဘောကျသော်လည်း အပြင်ထွက်ရန်
တုံ့နေမိသေးသည်။

နောက်ဆုံး ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ဟု သဘောထား၍ အခန်းပြင်
ထွက်လိုက်သည်။

"ဟယ်... သိပ်လိုက်တာပဲ၊ ကြီးမေ... ကြည့်ပါဦး ကိုသက်နဲ့
သိပ်လိုက်တာပဲနော်"

မေမေက ခေါင်းညိတ်၏။

ကျွန်တော့်မျက်နှာ နွေးကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ရှက်တက်တက် ဖြစ်နေသော မျက်နှာကိုလည်း မာန်တင်း၍
ထိန်းထားရ၏။

အို... ဘာတဲ့...

ယောက်ျားဘသား... ဆိုပါလား...။

"ကိုသက်... ဖြေနိုင်တယ် မဟုတ်လား"

လှိုင်ဖခင်ကောင်းမှုကြောင့် ပွဲတွင် ရှေ့ဆုံးနီးပါးမှ နေရာရသည်။
အမှန်က ကျွန်တော့်အတွက် ထိုင်ခုံနေရာသည် လှိုင်ဖေဖေ နဂိုကကြည့်ရန်
ဖြစ်သည်။ ညနေကျမှ ကိစ္စပေါ်လာသဖြင့် မကြည့် ဖြစ်တော့ဘဲ တစ်နေရာပိုနေရာ၊
လှိုင်က ကျွန်တော့် လာခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော် ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါလာခြင်း
ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လှိုင်ဟိုဘက်တွင် လှိုင်မေမေ၊ အလယ်က လှိုင်၊ လှိုင်ဘေးက
ကျွန်တော် ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ကျွန်တော် တို့ ရောက်ချိန်က စောနေလို့လား၊ စတိတ်ရှိုးသမားတို့
ထုံးစံအတိုင်း ဟိုလှည့်သည်လှည့်နှင့် ဂီတာကြိုး ညှိနေသလိုလို၊ ဒရမ်ပဲ
စမ်းနေသလိုလို၊ ဟိုလိုလို သည်လိုလိုလုပ်နေ၍ လား မသိ၊ ပွဲက မစနိုင်သေး။

သည်တော့မှ စကားမရှိ စကားရှာပြောသော လှိုင်ထံမှ ကျားသားမိုးကြိုး
စာမေးပွဲစကားလေး ဘာလေး ကြားရ၏။

"ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ လှိုင်ကကော ဘာလို့ ဆက်မဖြေတာလဲ"

မေးပြီးမှ လှိုင်များ ရှက်သွားမလား အောက်မေ့ပြီး အားနာသွားသည်။
သို့သော် လှိုင်က ပိုတောင် ပြုံးလိုက်သေးသည်။

"ရမှ မရတာ ၊ တော် ပြီ... ပင်ပန်းတယ်၊ ဘယ်တော့မှ ဒီဆယ်တန်း
မဖြေတော့ဘူး"

"ဟာ... မဟုတ်တာ၊ ဒီနှစ် မရရင် နောက်နှစ် ရမှာ ပေါ့၊ ဘယ်နှယ်
မဖြေရမှာ လဲ"

"ဘယ်နှယ်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြေကို မဖြေတော့ဘူး၊ စာလည်း
မကျက်ချင်ဘူး၊ ကျောင်းလည်း မနေချင်ဘူး၊ ဖေဖေကိုကော၊ မေမေကိုကော
ပြောပြီးပြီ"

"ဘာပြောကြလဲ"

"ဘာပြောရမလဲ... မဖြေချင် မဖြေနဲ့ပေါ့လို့ ပြောတာပေါ့"

"ဟုတ်ရောကွ" ဟု စိတ်ထဲ အောက်မေ့လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို
ဆက်ဖြေရန် စည်းရုံးရ ကောင်းမလား၊ မကောင်းဘူးလား စဉ်းစားသည်။

သိပ်တော့ ထူးပေမည် မဟုတ်သော်လည်း မပြောပဲတော့ မနေချင်၊
ပြောစရာရှိတာ ပြော၊ လုပ်တာ မလုပ်တာတော့ သူ့အလုပ်ပဲဟု တွေး၍ ...

"ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ လှိုင်ရာ၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဘွဲ့လေးတစ်ခုတော့
ရအောင်ယူလိုက်ပါ။ ဆယ်တန်းက နည်းနည်း ကြိုးစားလိုက်ရင် မခက်ပါဘူး"

လှိုင်က ရယ်သည်။

"ဘာလုပ်ဖို့ အပင်ပန်းခံတော့မလဲ ကိုသက်ရာ၊ အလကား
ဖြစ်လောက်တာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်ဘွဲ့မရလည်း ဘာအရေး လဲ၊ ဘွဲ့ရတဲ့သူ
ကောက်ယူလိုက် ပြီးတာပဲပေါ့"

"ဟာ..."

ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်း စိတ်ထဲ တစ်မျိုး ဖြစ်သွား၏။

လှိုင်သည် သည်အရွယ်နှင့် စိတ်ကူးယဉ်နေပြီလော၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ လှုပ်ရှားသွား၏။ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ ခေါ်ခဲ့ဖူးသည့် အချစ်ဆိုသော အရာကြောင်းကို လှိုင် တွေ့ နေပြီကော။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တစ်ခါက လှိုင် သိပ်သဘောကျသည်ဟု ပြောသည့် ကဗျာလေးကို အမှတ်ရသည်။

နေတစ်စင်းက ရင်ထဲမှာ

မျက်နှာပေါ်မှာ လတစ်မင်း...။

ကြင်မိသူ ဟန်ဆောင်ကျွမ်းတာကြောင့်

လွမ်းခက်လေခြင်း.... တဲ့။

မြန်မာစာတုန်းက အလင်္ကာအတွက် မနည်းရှင်းပြသော်မှ နားမလည်သည့်လှိုင်သည် သူကိုယ်တိုင်ရေး သော ဤကဗျာ၌ အဘယ်ကဲ့သို့ အလင်္ကာသဘောများ ကို တတ်မြောက်နေသည် မသိ။

ရင်ထဲမှာ နေတစ်စင်း၊ မျက်နှာပေါ်က လတစ်မင်းသည် ရင်ထဲမှာ အပူရှိ၍ ရှိသည့်အပူကို ဖုံးဖိကာ မျက်နှာပေါ်တွင် အေးမြသော အပြုံးဖြင့် ဖုံးဖိထားရသည်ဟု ဝက်ဂျက်မြောက်စွာ ဖွဲ့ဆိုခဲ့လေသလား။

ကြင်မိသူ ဟန်ဆောင်ကျွမ်းတာကြောင့်..... သူက ချစ်မိသူက ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်တွင် ကျွမ်းကျင်သည်။ ထို့ကြောင့် လွမ်းခက်လေခြင်း၊ လွမ်းရအောင် ခက်နေတယ်ဆိုပါလား....

ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်စွာ သိနေသလို ခံစားရ၏။

လှိုင် ချစ်တတ်နေပြီလော။

အချစ်၏ ဖမ်းစားမှုကြောင့် သူ့စိတ်သည် တိမ်လို လေလို
လွင့်ပါးနေပြီလော။

ဖြစ်နိုင်မ ဖြစ်နိုင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအတွက် ကျွန်တော်
စဉ်းစားကြည့်သည်။

မဆီမဆိုင် ညနေက အိမ်ကအထွက်တွင် ဖြစ်ခဲ့သော အ ဖြစ်ကလေးကို
အမှတ်ရ၏ ။

နှစ် ယောက်သား အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသော အခါ ရုံးမှ
နောက်ကျပြန်လာသော ဖေဖေနှင့်တွေ့ သည်။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တသြနှင့်ကြည့်၍ ပြုံးရင်း...

"အလယ်... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒီလိုဆိုတော့ ငါ့သားက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ"

ကျွန်တော့်မျက်နှာ ရှိန်းကနဲ ဖြစ်သွား၏ ။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်လည်း...

"ဟာ... ဖေဖေကလဲ"

"ဖေဖေက မလဲနဲ့ကွ၊ ဒီလိုဝတ်တာ မဆိုးဘူး၊ ဘာလဲ ဒါ လှိုင်လက်ရာ
ထင်တယ်"

လှိုင်က ပြုံး၍ ပြန်ပြောသည်။

"ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ သူ့ မနည်းဝတ်ခိုင်းရတယ်"

ဖေဖေက ရယ်၍ ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပုတ်ရင်း...

"ဝတ်ရမှာ ပေါ့ကွ၊ လှိုင်ရယ်... ညည်းသာ ကြည့်ဆင်ပေတော့"

လှိုင်က ပြုံးရင်းနှင့် ခေါင်းငုံ့သည်။ ဖေဖေကရယ်၍

အိမ်ပေးတက်သွားသော အခါ လှိုင် နှုတ်ခမ်းစူ၍ ..

"သူ့ ပွဲတစ်ခါခေါ်ဖို့အရေး အဝတ်အစားဆင်ပေးရတာ နဲ့ ဘာနဲ့ တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာဆောင်ဖို့သွားတဲ့ သတို့သားကို လာခေါ်ရတာ ကျနေတာပဲ"

ထိုစဉ်က ထိုစကားကို ရင်မခုန်မိ။

"ချမ်း"

ဒရမ်သမား၏ ကျယ်လောင်သော တီးခတ်သံနှင့်အတူ မြိုင်ဆိုင်သော ဂီတသံ ပေါ်လာသည်။

"ရော့... ကိုသက်"

လှိုင်အသံကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းငဲ့ကြည့်သည်။

လှိုင်က ကျွန်တော့်ထံ ချီချဉ်လေးတစ်လုံး ကမ်းပေးသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှ လျှပ်စစ်ဂစ်တာသံသည် ကျွန်တော့်ရင်မှ ခုန်နေသော ကြိုးလေးတစ်ကြိုး၏ အသံအောက်တွင် နစ်မြုပ်သွား၏ ။

ဘဝတွင် ပထမဆုံးသော ခံစားမှု။

ရထား၏ လျင်မြန်သော အဟုန်ကြောင့် တစ်တွဲ လုံး ယိမ်းခါနေသည်။
ရင်ထဲမှာ အတိတ်ကို တမ်းတတတ်သော အရာတစ်ခုသည်လည်း ယိမ်းခါနေ၏ ။
